

VÁLKA
DVOU
KRÁLOVEN

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Válka dvou královen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentroutová
Válka dvou královen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VÁLKA
DVOU
KRÁLOVEN

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

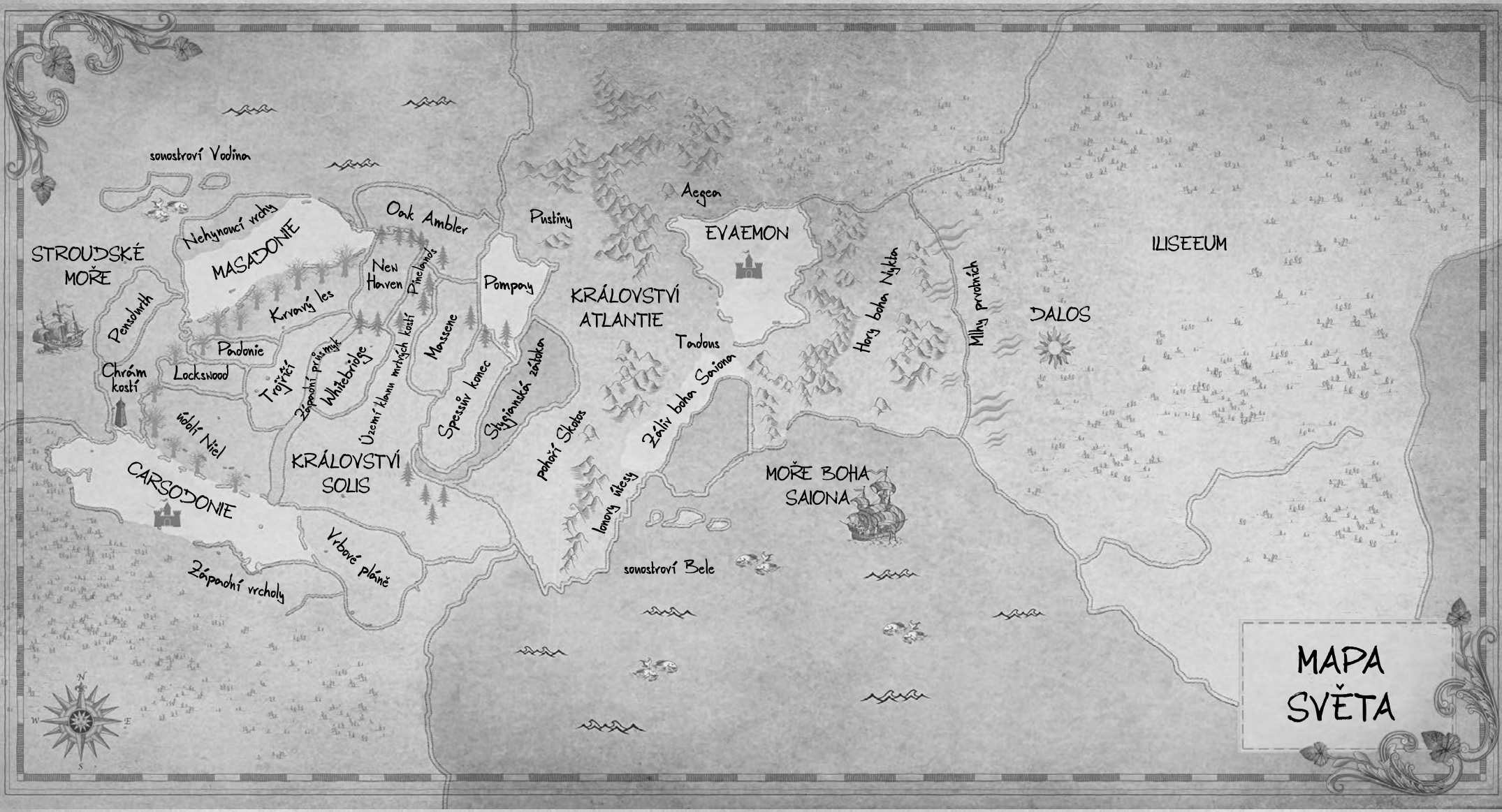
Přeložila Kateřina Hejnová

FRAGMENT

Poděkování od autorky

Děkuji skvělému týmu v nakladatelství Blue Box – Liz Berryové, Jillian Steinové, MJ Roseové, Chelle Olsonové, Kim Guidrozové a dalším, kteří pomohli přivést svět Krve a popela k životu. Díky svému agentovi Kevanu Lyonovi, Taryn Fagernessové, Jenn Watsonové a své asistentce Malisse Coyové za tvrdou práci a podporu. A Stephanii Brownové a Jen Fisherové za úžasný merch. Obří dík Hang Le za její dechberoucí, krásné obálky. Velký dík patří Sarah Maasové, Stacey Morganové, Lese, JR Wardové, Lauře Kayeové, Andree Joanové, Brigid Kemmererové, KA Tuckerové, Tijaně, Vonettě Youngové, Moně Awadové a mnoha dalším, díky nimž jsem si zachovala zdravý rozum, smích a kreativitu. Děkuji týmu ARC za podporu a upřímné recenze a velké díky také JLAnders za to, že jsou tou nejlepší čtenářskou komunitou, jakou si může autor přát, a skupině Blood and Ash Spoiler Group, díky které byla fáze přípravy knihy tak zábavná, jsou jednoduše skvělí. Nic z toho by však nebylo možné nebýt tebe, čtenáři. Nikdy ti nebudu moci dostatečně poděkovat.

Věnováno Tobě, můj čtenáři

MAPA SVĚTA

STROUDSKÉ MOŘE

souostroví Vadina

MASADONIE

EVAEMON

ILISEEUM

Oak Ambler

Pustiny

Aegea

DALOS

Padonie

KRÁLOVSTVÍ ATLANTIE

Tadous

Penalwith

Lockswood

Pompay

Záhliv bahna Saiona

Chrám kostí

Trójřet

Západní přístup
Whitebridge

Území bílouna mrtvých kostí

Massone

Spessir konec

Styrijská zátoka

Pohoří Skales

lanový úřad

souostroví Bele

MOŘE BOHA SAIONA

Milky proutěch

CARSDONIE

řibolí Niel

KRÁLOVSTVÍ SOLIS

Vibové pláně

Západní vrcholy

Kapitola 1

Casteel

Tukání a skřípání drápů se přibližovalo a slabý plamínek nad jedinou svíčkou najednou zapraskal, načež zhasl úplně a uvrhl celu do tmy.

V ohybu klenuté chodby se objevil jeden větší stín – pokroucená postava pohybující se po všech čtyřech. Zastavila se, začenicchala hlasitě jako barat a pátrala po krvi.

Po mojí krvi.

Posunul jsem se a narovnal, takže mi hladká pouta ze stínového kamene sevřela krk i kotníky. Sice se ten zatracený kámen nedal rozbít, ale nakonec přece jen našel své využití.

Zrůda tiše zakvílela.

„Ty jeden...“ Ať už byla cokoli, s kvílením, které přecházelo v uši rvoucí jekot, vyletěla zpoza rohu a hnala se kupředu. „*Sráči.*“

Počkal jsem, až ke mně dolehne pach rozkladu, a pak jsem se přitiskl zády ke zdi a zvedl nohy.

Řetěz mezi mými kotníky byl dlouhý sotva půl metru a pouta nepovolila ani o píd', ale stačilo to. Vrazil jsem do zrůdy bosýma nohama a důkladně a s dost nešťastným výrazem jsem si ji prohlédl, když mě do obličejce zasáhl její odporný dech.

No sakra, tenhle kraven nebyl zrovna nejčerstvější.

Na holé lebce mu visely cáry šedivého masa a z nosu mu zbývala jen polovina. Jednu lícní kost měl obnaženou, oči mu hořely jako dva žhavé uhlíky. Rty byly potrhané a znetvořené...

Kraven zkroutil hlavu a zabořil mi tesáky do lýtka. Pronikl látkou kalhot až do masa a svalů. Zasyčel jsem přes zaťaté zuby, jak mi celou nohu propalovala ohnivá bolest.

Stálo to ale za to.

Rozhodně.

Vydržel bych to klidně celou věčnost, jen kdyby to znamenalo, že ona je v bezpečí. Že tady není místo mě. Že netrpí.

Setřásl jsem kravena, protáhl mu krátký řetěz kolem krku a pevně ho sevřel nohama. Pak jsem se otočil v pase, abych kostěný řetěz přitáhl ještě pevněji, a ukončil tak kravenův jekot. Neustával jsem, ani když se mi pouta ostře sevřela kolem krku a připravila mě o vzduch. Zatímco se kraven zmítal na podlaze, trhnul jsem nohama v opačném směru a zlomil mu páteř. Přitáhl jsem si ho na dosah svých spoutaných rukou, zmítání se změnilo v záškuby. Řetěz mezi mými zápěstími, který byl spojený s poutem kolem krku, byl mnohem kratší – ale dostatečně dlouhý.

Popadl jsem kravena za studené, lepkavé čelisti, prudce mu trhnul hlavou dolů a praštil s ní o kamennou podlahu u mých kolen. Maso povolilo a na břicho i hrudník mi vystříkla hnilobná krev. Lebka praskla. Kraven padl. Věděl jsem, že na zemi dlouho nezůstane, ale získal jsem tím trochu času.

S pálivou bolestí v plicích jsem rozmotal řetěz a odkopl zrůdu od sebe. Přistála v rohu jako hromádka končetin a já jsem se zatím snažil uvolnit svaly. Pouto kolem krku pomalu povolovalo a nakonec mi do hořících plic vpustilo trošku vzduchu.

Zahleděl jsem se na kravenovo tělo. Kdykoli jindy bych toho parchanta vykopl až do chodby, ale slábl jsem.

Ztrácel jsem příliš mnoho krve.

Už teď.

To nebylo dobré znamení.

Podíval jsem se dolů a ztěžka oddechoval. Na vnitřní straně paží, na obou loktech i po celé délce žil, těsně pod řetězy ze stínového kamene, jsem měl mělké ranky. Spočítal jsem je. A pak ještě jednou. Pro jistotu.

Třináct.

Uplynulo už třináct dní od chvíle, kdy mě služebné, oblečené celé v černém a tiché jako hrob, navštívily poprvé. Přicházely jednou denně, řezaly do mě a braly si mou krev, jako bych byl jen soudek kvalitního vína.

Pomstychtivě jsem se usmál. Hned na začátku se mi podařilo tři z nich zlikvidovat. Sotva ke mně přišly blíž, roztrhal jsem jim hrdla, a proto mi také zkrátili řetěz mezi zápěstími. Jen jedna ale *opravdu* zemřela. Hrdla těch zbylých dvou se během několika minut sama zacelila – což bylo působivé a zároveň k vzteku.

Přesto jsem se něco cenného naučil.

Ne všechny služebné Krvavé královně byly zároveň revenantky.

Zatím jsem netušil, k čemu mi to poznání bude dobré, ale odhadoval jsem, že moji krev využívají k tomu, aby stvořili zbrusu nové revenanty. Nebo jako dezert pro vybrané šťastlivce.

Opřel jsem se hlavou o zeď a snažil se nedýchat příliš zhluboka. Jestliže mě nedusil zápach linoucí se z mrtvého kravena, pak ten zasraný stínový kámen kolem krku ano.

Zavřel jsem oči. Služebné se poprvé ukázaly až po pár dnech. Po kolika přesně? Těžko říct. Možná po dvou? Po sedmi? Nebo...?

Zarazil jsem se. *Sklapni, sakra.*

Nemohl jsem o tom přemýšlet. Nechtěl jsem. Když jsem se pokoušel počítat dny a týdny naposledy, čas se jednoduše přestal hýbat. Z hodin se staly dny. Z týdnů se staly roky. A moje mysl začala hnit stejně jako krev, která teď vytékala z kravenovy rozdrčené hlavy.

Tady a teď bylo ale všechno jinak.

Cela byla větší a postrádala mříž místo dveří. Kvůli stínovému kamenu a řetězům jí stejně nebylo třeba. Řetězy byly ze železa a kostí

božstev a byly připevněné k háčku ve zdi a ke kladkovému systému, přes který se daly prodlužovat nebo zkracovat. Mohl jsem si sednout a trochu se protáhnout, ale tím to haslo. Cela neměla stejně jako předtím žádné okno a z vlhkého, zatuchlého zápachu jsem vytušil, že mě zase drží v podzemí. Novinkou byli také volně pobíhající kraveni.

Přivřel jsem oči. Ten sráč v rohu byl už šestý nebo sedmý, který si ke mně našel cestu, patrně přitahován pachem krve. Zjev kravenů mě vedl k myšlence, že se jim to nahoře vymyká kontrole.

O útocích kravenů uvnitř carsodonské Výšiny jsem už slyšel. Krvavá koruna svalovala vinu na Atlantii a rozzuřené bohy. Já jsem si vždycky myslel, že za to může chamtivost Povznesených a proměňování smrtelníků po krmení. Teď mě napadlo, že je možná drží tady dole. Ať už jsem byl kdekoli. A pokud to tak skutečně bylo a byli schopni dostat se ven, já jsem mohl taky.

Jen kdybych dokázal uvolnit ty zasrané řetězy. Zkoušel jsem tahat za ten hák už neschetněkrát. Po všech mých pokusech vyklouzl ze stěny sotva o půl centimetru – pokud vůbec.

Tentokrát toho ale bylo víc. Kromě kravenů za mnou chodily už jen služebné. Netušil jsem, co si o tom myslet. Předpokládal jsem, že to bude jako minule. Že mě budou navštěvovat příslušníci Krvavé koruny se svými kumpány, aby mě ponižovali, působili mi bolest, krmili se mnou – prostě cokoli, co se jim zachce.

Nebylo to tak hned od začátku. Krvavá královna se mi nejdřív *snažila otevřít oči* a přimět mě, abych se přidal na její stranu. Obrátil se proti své rodině a svému království. Když to nezabralo, začala pravá zábava.

Provedla to samé i Malikovi? Odmítal hrát její hru, a tak ho zlomili, jako se jim to téměř podařilo v mém případě? Nasucho jsem polkl. Kdo ví. Zatím jsem s bratrem nemluvil, ale něco mu provést museli. Drželi ho mnohem déle než mě a moc dobře jsem věděl, čeho jsou schopni. Věděl jsem, jaké to je cítit zoufalství a beznaděj. Jak tíživé je vědomí, že nemáte nic pod kontrolou. Jaké to je ztratit sebe sama. I kdyby na něj

nikdy nevztáhli ruku, zajetí a izolace se po chvíli stanou kořistí myslí. A ta *chvíle* bývá mnohem kratší, než by se mohlo zdát. Přinutí vás přemýšlet jinak. *Věřit.*

Natáhl jsem nohu, ve které mi bolestivě tepalo, jak jen to šlo, a zahleděl se na ruce položené v klíně. Ve tmě jsem viděl třpytivý zlatý vír v levé dlani jen zlehka.

Poppy.

Dotknul jsem se manželského znamení prsty a pevně sevřel dlaň ve snaze vybavit si něco jiného než její křik. Vymazat obraz jejího krásného obličejce zkřiveného bolestí. Nechtěl jsem to mít před očima. Chtěl jsem ji vidět na lodi, s narůžovělými tvářemi a těma překrásnými zelenými očima se slabou stříbrnou září za zorničkami, nedočkavou a chtivou. Chtěl jsem si vzpomenout na tváře zčervenalé chtíčem nebo rozčilením, přičemž to druhé se obvykle objevovalo, když se se mnou tiše – nebo velmi hlasitě – přela o to, zda lze bodnutí nožem považovat za patřičné. Chtěl jsem si vybavit její pootevřené rty a zářivou pleť, zatímco se dotýká mého těla a léčí mě způsoby, které nikdy nepozná a nepochopí. Znovu jsem zavřel oči. A zatraceně, zase jsem viděl jen to, jak se její tělo svíjí v mém náručí a z uší a z nosu jí vytéká krev.

Bohové moji, až odsud vypadnu, rozcupuju tu *svini* na kousky.

Nebo se o to alespoň pokusím.

V každém případě jsem se hodlal dostat na svobodu a udělat vše pro to, aby se jí vrátilo, co *kdy* způsobila Poppy. Desetinásobně.

Zaslechl jsem tiché kroky a zprudka otevřel oči. Pomalu jsem natáhl nohu a napjal svaly na krku. Něco nesedělo. Od poslední návštěvy služebných uplynulo sotva pár hodin. Ledaže bych už začínal ztrácet pojem o čase.

S narůstajícím neklidem v hrudi jsem se soustředil na zvuk kroků. Bylo jich víc, jedny těžší. Něčí boty. Zvedl jsem pohled nahoru a zatnul čelist.

Jako první vstoupila služebná, která téměř splývala s okolní temnotou. Beze slova prošla kolem padlého kravena a za úderu oceli o křemen

zapálila svíci, která předtím zhasla. Zatímco zapalovala další, dovnitř vstoupily čtyři služebné s tvářemi schovanými pod nánosem černé barvy ve tvaru křídél.

Napadlo mě to, co pokaždé. Co měla ta barva na obličejích sakra znamenat?

Ptal jsem se na to už nejmíň desetkrát. Nikdo mi nikdy neodpověděl.

Rozestoupily se po obou stranách cely, počkaly, až se k nim připojí i ta první, a já jsem v tu chvíli pochopil, kdo přijde. Zahledl jsem se do volného prostoru mezi nimi. Dolehla ke mně vůně růží a vanilky. V hrudi se mi nakupil vztek, horký a nekonečný.

Pak vešla ona, naprostý opak služebných.

Byla oblečená v bílém. Měla na sobě přiléhavé, téměř průsvitné šaty, které ponechávaly jen minimum prostoru pro představivost. Znechuceně jsem ohrnul horní ret. Až na červenohnědé vlasy sahající k útlému pasu se Poppy vůbec nepodobala.

Minimálně jsem si to neustále opakoval.

Že v jejím obličejích – ve tvaru očí, v rovné linii nosu s rubínovým kámenkem nebo plných, výrazných rtech – není nic povědomého.

Stejně to bylo jedno, sakra.

Poppy nebyla v *žádném ohledu* jako ona.

Krvavá královna. Ileana. *Isbeth*. Známější jako ta svině, která brzy natáhne brka.

Přistoupila blíž ke mně a já si pomyslel, jak jsem si mohl nevěšimnout, že není Povznesená. Její oči byly temné a bezedné, ale docela jinak než oči upířů. Její dotek... zatraceně, za ta léta splynul s ostatními. I když byl chladný, nebyl ledový ani bezkrevný. Na druhou stranu, proč by mě nebo kohokoli jiného vůbec mělo napadnout, že je něčím jiným, než tvrdí?

S výjimkou mých rodičů.

Ti o Krvavé královně určitě věděli pravdu – o tom, kým ve skutečnosti byla. A neřekli nám to. Nevarovali nás.

Zahlodal ve mně kousavý, palčivý hněv. Možná by to ve výsledku nic nezměnilo, ale přistupovali bychom k ní jinak. Pro lásku boží, kdybychom věděli, že Krvavou královnu motivuje staletí stará pomsta, zvláštní druh šílenství, mohli bychom se lépe připravit. Dodalo by nám to odvalu. Došlo by nám, že je schopná opravdu *všeho*.

Teď se s tím ale nedalo nic dělat, zvlášť když já jsem byl tady, přivázaný ke zdi, a Poppy někde venku, nucená vyrovnat se s tím, že ta žena je její matka.

Má Kierana, připomněl jsem si.

Falešná královna nepřišla sama. Následoval ji vysoký muž, který svým zjevem připomínal chodící zapálenou svíčku. Od vlasů až po masku ve tvaru křídel na obličejí byl celý zlatý, zmrd. Jeho oči byly bledě modré, skoro jako by byly téměř zbavené jakékoli barvy. Připomínaly oči některých služebných. Určitě další revenant. Jedna z těch služebných, které se samo zacelilo rozpárané hrdlo, měla hnědé oči. Z toho jsem pochopil, že ne všichni revenanti mají světlé duhovky.

Zastavil se u vstupu do cely a oproti služebným své zbraně neschovával. Zhlédl jsem černou dýku na hrudi a dva meče za zády, ze kterých koukaly jen zahnuté rukojeti. *K čertu s ním*. Upřel jsem pohled na Krvavou královnu.

Isbeth si prohlédla to, co zbylo z kravena, a v diamantových hrotech rubínové koruny se zatřpytilo světlo zapálených svící.

„Nevím, jestli ti to dochází, nebo ne,“ řekl jsem nenuceně, „ale máš problém se škůdci.“

Dvakrát luskla prsty s rudě nalakovanými nehty a zvedla jedno tmavé obočí. Dvě služebné se pohnuly jako jeden muž a zvedly zbytky kravenova těla. Zatímco je vynášely ven, Isbeth se podívala zpátky na mě. „Vypadáš hrozně.“

„Jo, ale můžu to ze sebe smýt. Co ty?“ Usmál jsem se a všiml si, jak se jí napíná kůže kolem úst. „Ty ze sebe to *svinstvo* nikdy nesmyješ. Máš ho totiž v sobě.“

Isbeth se zasmála, jako by někde zacinkalo sklo, a podrásala mi všechny nervy. „Ach, můj drahý Casteele, zapoměla jsem, jak umíš být šarmantní. Není divu, že jsi moji dceru tak okouzлил.“

„Neříkej jí tak,“ zavrčel jsem.

Povytáhla obočí a začala si pohrávat s prstenem na ukazováčku. Byl to zlatý prsten s růžovým diamantem. Zlato bylo lesklé a i v matném světle zářilo – tak, jak to umí jen atlantské zlato. „Prosím tě, netvrď mi, že pochybuješ o tom, že jsem její matka. Víím, že nejsem zrovna vzorem upřímnosti, ale pokud jde o ni, nemluvila jsem nic než pravdu.“

„Je mi srdečně u prdele, jestli jsi ji devět měsíců nosila v břiše nebo ji porodila vlastníma rukama.“ Zatnul jsem ruce v pěst. „Nic pro ni neznamenáš.“

Isbeth se nepřírozeně odmlčela a strnula. Po dlouhých vteřinách ticha řekla: „Byla jsem jí matkou. Nevzpomíná si na to, protože byla ještě miminko, dokonalé a krásné po všech stránkách. Dokud to bylo bezpečné, spala jsem s ní a probouzela se vedle ní každý den.“ Vykročila vpřed a spodním lemlem šatů vytřela kaluž kravenovy krve. „Byla jsem jí matkou dokonce i tehdy, když si myslela, že jsem jen její královna, a ošetřovala jsem jí rány po tom hrozném zranění. Dala bych cokoli za to, abych tomu zabránila.“ Její hlas se ztišil a já skoro uvěřil, že říká pravdu. „Udělal bych cokoli, jen abych ji ušetřila být jen vteřiny bolesti. Jen aby si tu noční můru nemusela připomínat při každém pohledu do zrcadla.“

„Nevidí nic než krásu a statečnost,“ odsekl jsem.

Zvedla bradu. „Opravdu tomu věříš?“

„Já to víím.“

„Jako dítě často při pohledu do zrcadla plakala,“ řekla mi a mně se sevřela hrud. „Často mě prosila, abych ji spravila.“

„Nic takového nepotřebuje,“ vyhrkl jsem a bylo mi líto – *drásalo mě* –, že se tak Poppy někdy cítila, dokonce už jako dítě.

Isbeth chvíli mlčela. „Přesto bych udělala cokoli, abych tomu, co se jí stalo, zabránila.“

„Vážně si myslíš, že jsi v tom nehrála žádnou roli?“ zeptal jsem se.
„Já jsem bezpečí hlavního města a Wayfairu neopustila. Já jsem ji neunesla.“ Zatnula čelist a vystrčila bradu způsobem, který mi byl dobře známý. „Kdyby mě Coralena nezradila – kdyby nezradila *ji* –, Penellaphe by nikdy takovou bolest nepoznala.“

Cítil jsem současně úžas i znechucení. „A přesto jsi ji zradila a poslala do Masadonie? K vévodovi Teermanovi, který...“

„Mlč.“ Znovu ztuhla.

Nechtěla to slyšet? Smůla. „Teerman ji zneužíval. Dovolil to i jím. Měl z toho legraci.“

Isbeth sebou trhla.

Doopravdy.

Pootevřel jsem rty. „A je to tvoje vina. Nemůžeš to házet na nikoho jiného, a zbavovat se tak viny. Ublížoval jí, kdykoli se jí dotkl. A můžeš za to ty.“

Zhluboka se nadechla a narovнала se. „Nevěděla jsem o tom. Jinak bych mu rozřízla břicho a krmila bych ho jeho vlastními vnitřnostmi, dokud by se jimi nezadusil.“

Nepochyboval jsem o tom.

Viděl jsem, jak něco podobného provedla obyčejnému smrtelníkovi.

Dívala se na mě a její pevně sevřené rty se chvěly. „Zabil jsi ho?“

Zasáhl mě divoký příval uspokojení. „Jo, zabil.“

„A dal sis záležet?“

„Co bys řekla?“

„Dal.“ Odvrátila se a zamířila ke zdi, zatímco dvě služebné, které dostaly na starost mrtvého kravena, tiše zaujaly svá místa u vchodu. „To je dobře.“

Suše jsem se zasmál. „A totéž udělám i tobě.“

Přes rameno mi poslala lehký úsměv. „Tvoje odhodlání na mě vždycky dělalo dojem, Casteele. Předpokládám, že jsi ho zdědil po své matce.“

V ústech se mi hromadila hořká chuť. „To přece víš, že?“

„Jen pro tvoji informaci...“ řekla a pokrčila rameny. Chvilí trvalo, než navázala. „Zpočátku jsem tvou matku nenáviděla. Milovala Maleca, i když on miloval mě. Nezáviděla jsem jí. Bylo mi jí líto.“

„Určitě to ráda uslyší.“

„Pochybuji,“ zamumlala a narovнала nakloněnou svíčku. Prohrábla plamen prsty, až se divoce zavlnil. „Teď ji však nenávidím.“

Bylo mi to srdečně jedno.

„Každým kouskem své bytosti.“ Z plamene, kterého se dotkla, začal stoupat hustý, temný kouř, otíral se o vlhkou kamennou zeď a zbarvoval ji do černa.

Nebylo to ani zdaleka normální. „Co jsi sakra zač?“

„Nejsem nic než mýtus. Odstrašující příklad, o němž kdysi vyprávěli atlantským dětem, aby je naučili, že krást se nemá,“ řekla a ohlédla se na mě přes rameno.

„Jsi *lamaea*?“

Isbeth se zasmála. „Roztomilá odpověď, ale myslela jsem si, že jsi chytrější.“ Odploužila se k další svíčce, aby ji také narovнала. „Podle tvých měřítek a přesvědčení možná nejsem bůh, ale nejsem o nic méně mocná. Proč jím tedy nejsem? Bohem?“

Něco mi vytanulo na mysl – něco, co určitě kdysi řekl Kieranův otec, když jsme byli mladší. Když vlkodlačice, kterou Kieran miloval, umírala a on se modlil za její záchranu ke spícím bohům. Ke komukoli, kdo by ho mohl vyslyšet. Jasper ho varoval, že... mu může odpovědět i něco jiného.

Falešný bůh.

„Demis,“ zašeptal jsem ochraptěle. „Jsi demis. Falešný bůh.“

Isbeth se pousmála a zlatý revenant promluvil: „No, podle všeho je docela chytrý.“

„Občas,“ pokrčila rameny.

Do hajzlu. Měl jsem za to, že demis je stejný mýtus jako *lamaea*. „Jsi jím odjakživa? Ubohrou napodobeninou něčeho skutečného, která se snaží ničit životy zoufalých lidí?“

„To je poněkud urážlivý předpoklad. Ale ne. Demis se nerodí, ale vzniká, když bůh spáchá něco zakázaného – povznese smrtelníka, který nebyl vyvolen.“

Neměl jsem tušení, co tím myslí, ani jsem nedostal příležitost se na to zeptat, protože mě předběhla: „Co víš o Malecovi?“

Koutkem oka jsem zahlédl, jak zlatý revenant naklonil hlavu. „Kde je můj bratr?“ zeptal jsem se místo odpovědi.

„Někde tady.“ Isbeth se ke mně postavila čelem a sepjala ruce. Kromě prstenu z atlantského zlata neměla žádné šperky.

„Chci ho vidět.“

Lehce se usmála. „To by nebylo moudré.“

„Proč?“

Popošla ke mně. „Ještě sis to nezasloužil, Castele.“

Hořká chuť v ústech se rozšířila a natekla mi do žil. „Nerad bych tě zklamal, ale tuhle hru už hrát nebudeme.“

Isbeth našpulila rty. „A mně se tak líbila. Malikovi zrovna tak. Musím říct, že mu šla mnohem líp než tobě.“

Každý centimetr mého těla zachvátil vztek. Zařval jsem a vyskočil ze sedu. Moc daleko jsem se nedostal. Pouta na krku mi trhla hlavou dozadu, řetězy na kotnících a zápěstích se sevřely a přitlačily mě zpátky ke zdi. Služebné vystřelily vpřed.

Isbeth zvedla ruku a mávla na ně, aby se vrátily zpět na svá místa. „Ulevilo se ti?“

„Proč nejdeš blíž?“ zachrčel jsem, jak se mi pouto kolem krku pomalu uvolňovalo. „Pak se mi uleví.“

„To věřím, ale mám ještě plány, které vyžadují, abych měla hrdlo v jednom kuse a hlavu na ramenou, víš,“ odpověděla a uhladila si žívuček.

„Plány se mohou měnit.“

Isbeth se usmála. „Tento plán navíc vyžaduje, abys zůstal naživu.“ Pozorovala mě. „Nevěříš mi? Kdybych tě chtěla zabít, byl bys už dávno mrtvý.“

Zvedla bradu, úsečně přikývla a já jsem přimhouřil oči. Zlatý revenant vyšel na chodbu a v mžiku se vrátil s jakýmsi pytlem. Okamžitě mě zasáhl pach smrti a rozkladu. Upřel jsem na pytel svoji plnou pozornost. Netušil jsem, co je uvnitř, ale už teď mi bylo jasné, že je to něco, co kdysi bývalo živé. Začalo mi divoce bušit srdce.

„Zdá se, že moje kdysi přátelská a okouzující dcera si vypěstovala... násilnickou povahu s nadáním pro okázalost,“ poznamenala Isbeth, zatímco revenant si klekl a začal rozvazovat pytel. „Poslala mi vzkaz.“

Zlatý revenant opatrně vyklopil obsah pytle a z něj se vykutálela... hlava. Spadla mi brada. Okamžitě jsem poznal světlé vlasy i hranatou čelist.

Král Jalara.

No do prdele.

„Jak vidíš, je to velmi zajímavý vzkaz,“ prohlásila Isbeth nevzrušeně.

Nemohl jsem uvěřit tomu, že zírám na hlavu Krvavého krále. Po tváři se mi pomalu rozlil úsměv. Zasmál jsem se – hluboce a hlasitě. Pro lásku boží, Poppy byla... zatraceně, byla tak *úžasně* zlomyslná a já už se nemohl dočkat, až jí *dokážu*, jak moc úžasná je. „To je... pro lásku boží, to je moje královna.“

Zlatý revenant překvapeně otevřel oči, ale já se smál a popadal se za prázdný žaludek. V očích mě štípaly slzy smíchu.

„Jsem ráda, že se bavíš,“ poznamenala Isbeth chladně.

Zaklonil jsem hlavu ke zdi a ramena se mi třásla. „Upřímně řečeno, tohle je to nejlepší, co jsem za poslední dobu viděl.“

„Navrhla bych ti, abys víc chodil ven, ale...“ Pohrdavě ukázala na řetězy. „Poslala mi toho víc.“

„Víc?“

Isbeth přikývla. „Také pár výhrůžek.“

„Jak jinak.“ Uchechtl jsem se a přál si být u toho. Ani v nejmenším jsem nepochyboval, že Jalarův život ukončila sama Poppy.

Krvavá královna roztáhla nosní dírky. „Jedna výhrůžka mě obzvláště zaujala.“ Pomalu poklekla a svými pohyby mi připomněla ty zabijácké

hady na úpatí Hor boha Nykta. Ti oranžoví a červení dvouhlaví hadi byli stejně jedovatí jako tahle zmije přede mnou. „Na rozdíl od tebe a mé dcery jsme s Malecem nikdy nedostali privilegium manželského znamení – důkazu, že jeden z nás žije nebo zemřel. A jak víš, ani pouto mezi srdečními partnery nedokáže druhého upozornit na smrt. Posledních několik set let jsem strávila v domnění, že je Malec mrtvý.“

Mé pobavení se vytratilo.

„Zdá se, že jsem se zmýlila. Penellaphe tvrdí, že Malec žije a že ví, kde je.“ Revenant znovu naklonil hlavu a zadíval se na ni. Zdálo se, že si toho Isbeth nevšimla. „Chce ho zabít, a ve chvíli, kdy uvěří ve svou moc, velmi snadno to také udělá.“ Upřela na mě své tmavé oči. „Je to pravda? Žije?“

Zatraceně, tak Poppy si vážně nedělala legraci.

„Je,“ řekl jsem tiše. „Žije. Zatím.“

Její štíhlé tělo začalo prakticky hučet. „Kde, Casteele?“

„Ale no tak, *Isbethko*,“ zašeptal jsem a naklonil se co nejvíc dopředu. „Měla bys vědět, že mě ničím nedonutíš, abych ti to řekl. Ani kdybys sem přivedla mého bratra a začala mu odřezávat kousky kůže.“

Isbeth si mě chvíli tiše prohlížela. „To je pravda.“

Široce jsem se usmál. Bylo to tak. Isbeth si myslela, že může Poppy ovládat skrze mě, ale moje úžasná, zlomyslná žena jí dala na frak a já jí to v žádném případě nemínil kazit. Ani kvůli Malikovi.

„Vzpomínám si na doby, kdy bys pro svou rodinu udělal cokoli,“ poznamenala Isbeth.

„To bylo tehdy.“

„Teď bys udělal cokoli pro Penellaphe?“

„Cokoli,“ ujistil jsem ji.

„Pro to, jakou představuje příležitost?“ nadhodila Isbeth. „Díky mé dceři ses zbavil svého bratra i rodičů. Teď jsi král. A ona je díky svému pokrevnímu původu královnou obou království. A ty *králem*.“

Zavrtěl jsem hlavou, její slova mě nikterak nepřekvapila. Samozřejmě že moje city k Poppy spojovala s touhou po moci.

„Jak dlouho jsi to plánoval?“ pokračovala. „Možná jsi ji ani nikdy nechtěl využít k osvobození Malika. Možná ji ani ve skutečnosti nemiluješ.“

Neuhnul jsem pohledem. „Ať už by vládla všem zemím a mořím, nebo byla královnou hromádky popela a kostí, vždycky by byla – a bude – mou královnou. I láska je příliš slabý cit na to, abych popsals, jak mě pohlcuje a co k ní cítím. Je pro mě vším.“

Isbeth chvíli mlčela. „Moje dcera si zaslouží, aby ji ostatní milovali stejně vroucně, jako ona je.“ V Isbethiných očích se mihl slabý stříbrný třpyt, i když ne tak živý jako v těch Poppyiných. Klesla pohledem k poutu na mém krku. „Tohle – tuhle válku se svou dcerou – jsem nikdy nechtěla.“

„Opravdu?“ Suše jsem se zasmál. „A co jsi čekala? Že bude s tvými plány souhlasit?“

„A vezme si tvého bratra?“ Zavrčel jsem a třpyt v jejích očích zesílil. „Bože, už jen ta představa tě žere, vid? Kdybych tě tehdy zabila, pomohl by jí k povznesení.“

Silou vůle jsem se přinutil nereagovat – a nevyrvat jí srdce z těla. „Stejně bys nedostala, co chceš. Poppy by tě prokoukla – tebe i Povznesené. Věděla to, ještě než jsem jí vstoupil do života. Nikdy by ti nedovolila podmanit si Atlantii.“

Isbeth se znovu usmála, i když upjatě. „Myslíš si, že to jediné, co chci, je Atlantie? Že je moje dcera předurčena jen k tomu? Její poslání je mnohem větší. Zrovna tak Malikovo. Zrovna tak tvoje. Jsme součástí většího plánu a všichni společně obnovíme říši do podoby, jakou by měla mít. Věci už se daly do pohybu.“

Zmlkl jsem. „O čem to sakra mluvíš?“

„Časem uvidíš sám.“ Vstala. „Jestli tě moje dcera doopravdy miluje, bude mě to bolet víc, než si myslíš.“ Mírně pootočila hlavu. „Callume, mohl bys?“

Zlatý revenant opatrně obešel Jalarovu hlavu a dával si dobrý pozor, aby o ni nezavadil.

Pohlédł jsem na něj. „Neznám tě, ale jednou tě taky zabiju. Jen abys věděl.“

Zaváhal a naklonil hlavu na stranu. „Kdybys jen tušil, kolikrát jsem to už slyšel.“ Slabě se usmál a z řemínku na hrudi vytáhl štíhlou dýku ze stínového kamene. „Ty jsi ale první, komu by se to mohlo podařit.“

Potom vyrazil vpřed a můj svět explodoval bolestí.

Kapitola 2

Poppy

V borovicovém lese za hradbami města Massene jsem zahlédla vlkodlaka se stříbrnou a bílou srstí.

Arden se krčil u hustého křoví, které tu zanášelo lesní půdu, a neslyšně se plížil k okraji Pinelands. Dlouhá a rozlehlá lesní oblast se táhla od Massene až k Oak Ambleru a sahala až k pobřeží Solis.

Zdejší krajina byla plná hmyzu, který páchl hnilobou a útočil na každý kousek holé kůže se stejnou zuřivostí jako kravení. Pokud se člověk díval dost dlouho a dost usilovně, mohl si všimnout, že se po zemi něco plazí. Na stromech pak visely kruhy z neopracovaných klacků nebo kostí, matně připomínající erb Krvavé koruny, až na to, že střed kruhu byl protnut šikmo – diagonálně.

Massene leželo v oblasti, která byla známá jako území Klanu mrtvých kostí.

Po tajemném uskupení, které kdysi žilo v místech, kde se nyní rozkládal Krvavý les, a patrně se nejraději živilo masem všeho živého – včetně smrtelníků a vlkodlaků –, nebylo památky, ale to neznamenalo, že bylo pryč. Od chvíle, kdy jsme do Pinelands vstoupili, jsem měla pocit, že nás sledují stovky párů očí.

I proto se mi v Pinelands nelíbilo. Těžko říct, jestli mi víc vadili kanibalové, nebo hadi.

Pokud jsme se však chtěli zmocnit Oak Ambleru, největšího přístavního města tady na východě, potřebovali jsme nejdřív dobýt Massene. A museli jsme tak učinit jen s vlkodlaky a malým praporem. Až později se k nám měla připojit větší jednotka, kterou vedl... *jeho* otec, bývalý atlantský král Valyn Da'Neer, doprovázen jediným drakenem. Nepřivolala jsem drakeny proto, aby vypalovali města.

Generálovi Aylardovi, který vedl další prapor, se to nelíbilo, a stejně tak nebyl spokojený ani s našimi plány na dobytí Massene. Jenomže královnou jsem byla já a na dvou věcech se shodovali všichni.

Tou první bylo osvobodit našeho krále.

A tou druhou neválet jako dřív, nezabíjet a neproměňovat města v masová pohřebiště. *On* by to tak nechtěl. A já taky ne.

Město Massene bylo větší než New Haven nebo Whitebridge, ale menší než Oak Ambler – a nebylo tak dobře střežené, i když bezzubé taky ne.

Přesto jsme na Valyna a ostatní generály nemohli déle čekat. Povznesení, kteří žili za hradbami města, odváděli smrtelníky do lesů, krmili se jimi a nechávali je proměňovat. Útoky kravenů byly čím dál častější a každá nová skupina byla větší než ta předchozí. A co bylo ještě horší, podle našich zvědů město přes den utichalo. Zatímco v noci...

V noci se ozývaly výkřiky.

Den předtím zabili tři z našich vlkodlaků, kteří hlídkovali v lesích, a jejich hlavy napíchli u Pompay na kůly. Zнала jsem je jménem – a v žádném případě jsem na ně nehodlala zapomenout.

Roald. Krieg. Kyley.

Už jsem nemohla déle čekat.

Od chvíle, kdy se vydal zrudě, která *ho* zbavila lidské důstojnosti, uplynulo třiadvacet dní. Od chvíle, kdy jsem *ho* spatřila naposledy. Kdy jsem naposledy viděla *jeho* zlatavé rozžhavené oči. Kdy jsem zahlédla dolíček nejprve v pravé a pak i v levé tváři. Cítila dotek *jeho* těla na svém nebo slyšela *jeho* hlas. *Dvacet tři dní.*

Naklonila jsem se dopředu k Settiho hlavě, až se mi napjaly pláty brnění na hrudníku, a Naill, který cestoval po mé levici, se na mě po-
díval. Držela jsem otěže válečného koně tak pevně, jak... mě to naučil
on. Otevřela jsem své smysly a spojila se s Ardenem.

Ústa mi naplnila štiplavá, téměř hořká chuť. *Úzkost*. A cosi kyse-
lého – *hněv*.

„Co se děje?“

„Nevím jistě.“ Podívala jsem se doprava. Snědou tvář Kierana Con-
toux, vlkodlaka kdysi vázaného poutem a nyní korunního poradce, za-
halil stín. „Ale je rozrušený.“

Sotva jsme k němu dojeli, přestal hlídkovat a obrátil ke mně svůj
zářivě modrý pohled.

Tiše zakňučel, až se mi sevřelo srdce. Ardenův jedinečný otisk mi
připomínal slané moře, ale zatím jsem se s ním nepokusila komuniko-
vat skrze prvotní *notam*, protože mu to nebylo dostatečně příjemné.
„Co se děje?“

Kývl velkou hlavou se stříbrnými a bílými skvrnami směrem k mas-
senské Výšině a pak se odplížil mezi stromy.

Kieran zvedl zařatou pěst, aby zastavil ty za námi, a společně s Nail-
lem se vydali hustým borovicovým lesem vpřed.

Zatímco jsem čekala, sáhla jsem po váčku visícím mi na boku. Na
znamení uprostřed dlaně se mi přitiskl malý dřevěný koník, kterého...
mu Malik vyřezal k šestým narozeninám.

Malik.

Někdejší dědic atlantského trůnu. Byl zajat při osvobození svého
bratra. Oba je zradila vlkodlačice, kterou *on* kdysi miloval.

Smutek ze Sheiny zrady teď zastíňoval zármutek a vztek na Malika,
který udělal totéž. Snažila jsem se je potlačit. Malik byl v zajetí celé sto-
letí. Jen bohové věděli, co se mu stalo nebo co musel udělat, aby přežil.
Jeho zradu to neomlouvalo. Ránu, kterou *mu* tím zasadil, to nezmen-
šilo. I on však byl obětí.

Ať je jeho smrt co nejrychlejší a bezbolestná.

To, o co mě Valyn Da'Neer požádal, než jsem opustila Atlantii, mě tížilo na srdci. Byla to však tíha, kterou jsem se rozhodla nést. Otec by neměl chtít smrt vlastního syna. Proto jsem na jednu stranu doufala, že k ní nedojde, a na stranu druhou jsem si neuměla představit opak.

Kieran se zničehonic zastavil, zasažen intenzivní emocí, která do mě narážela v hořkých vlnách. *Děs.*

Sevřel se mi žaludek. „Co tam je?“ zeptala jsem se a koutkem oka zaregistrovala, že se Arden opět zastavil.

„Dobří bohové,“ utrousil Naill, trhl sebou v sedle a jeho tmavě hnědá kůže získala šedivou bledost. Jeho zděšení bylo tak silné, že mi zarylo do krku hořké drápy.

Když jsem se nedočkala žádné odpovědi, pohltil mě strach. Popohnala jsem Settiho dopředu mezi Kierana a Nailla, odkud skrze borovice prosvítala brána massenské Výšiny.

Nejprve mi nedocházelo, na co vlastně koukám. Na robustní bráně jsem viděla jen jakési kříže.

Byly jich desítky.

Přerývaně jsem vydechla. V hrudníku se mi zadrhl dech. Do krku se mi vkradla žluč. Trhla jsem sebou. Ztratila jsem rovnováhu, a než jsem se skácela ze sedla, Naill bleskově vymrštil ruku a chytil mě za rameno.

Byla to...

Těla.

Nahá těla mužů a žen, přivázaná k massenské bráně ze železa a vápence za zápestí a kotníky a vystavená na odiv všem přichozím...

S obličejí...

Zmocnila se mě závrať. Jejich obličejí nezůstaly jen tak. Všechny byly zahalené do závoje, jaký jsem byla nucena nosit i já, se zlatými řetízky, které se v měsíčním světle matně leskly.

Settiho otěže mi vyklouzly z prstů a ohromení vystřídala bouře vzteku. V hrudi mi začal pulzovat éter – prvotní esence bohů, která proudila napříč různými pokrevními liniemi. V mém případě však byla mnohem silnější, protože jsem byla potomkem Nykta, krále bohů.

Prohlížela jsem si těla, příliš mělce a příliš rychle se mi zvedala a klesala hrud' a esence se spojovala s ledově horkou zuřivostí. Zalétla jsem pohledem za tu hrůzostrašnou podívanou, k vrcholům vzdálených spirálovitých věží, zbarvených do odstínu slonové kosti, a vnitřek úst mi začal pokrývat povlak s kovovou pachutí.

Větve borovic se začaly třást a zasypávat nás tenkým jehličím. Hněv i všechno *zděšení* v mém nitru narůstaly a okraje mého vidění se zbarvovaly do stříbrna.

Přesunula jsem pohled na postavy pohybující se po cimbuří Výšiny a po obou stranách brány, na níž byla tak krutě vystavena těla bližních smrtelníků, a povlak, který mi ještě před chvilkou pokrýval ústa, se šířil do krku a ještě hlouběji. Byl plný stínů a kouře a chutnal trochu sladce, převaloval se mi na jazyku a vycházel odkudsi z hloubky mého nitra. Z chladné, bolavé prázdnoty, která se v posledních třiaadvaceti dnech probudila k životu.

Chutnala jako příslib odplaty.

Hněvu.

A smrti.

S pachutí *smrti* na jazyku jsem sledovala, jak se strážci Výšiny zastavují jen pár metrů od mrtvých těl, něco si říkají a smějí se. Přimhouřila jsem oči a cítila pulzující esenci v hrudi, rostoucí sílu. Přes Výšinu se přehnal prudký porыв větru, chladivější než zimní ráno, nadzvedl lemy závojų, rozkymácel strážce, a několik dokonce odhodil až k samotnému okraji hradby.

V ten moment smích utichl a úsměvy, které jsem z dálky neviděla, jen tušila, vybledly.

„*Poppy*.“ Kieran se vyklonil ze sedla a vzal mě za zátylek, který jsem měla schovaný pod hustým copem. „Klid. Musíš zůstat klidná. Jestli něco uděláš dřív, než spočítáme, kolik jich tam nahoře je, jenom je upozorníš na naši přítomnost. Musíme počkat.“

Nebyla jsem si jistá, jestli se vůbec chci uklidnit, ale Kieran měl pravdu. Pakliže jsme chtěli dobýt Massene s minimálními ztrátami na

životech – nevinných lidí, kteří žili uvnitř hradeb a byli běžně proměňováni v kraveny a věšeni na brány –, musela jsem dostat své emoce a schopnosti pod kontrolu.

A to jsem už uměla.

Když jsem chtěla.

V posledních týdnech jsem se hodně věnovala zkoumání prvotního *notamu* a objevovala jsem, na jakou vzdálenost se můžu s vlkodlaky do-rozumívat. Kromě Kierana mi to šlo nejlépe s Delanem, kterého jsem prostřednictvím *notamu* zastihla až hluboko v Pustinách. Krom toho jsem se učila ovládat éter, tak aby se představa v mé mysli stala mojí *vůlí* a pomocí energie jsem ji okamžitě převedla ve skutečnost.

Abych mohla *bojovat jako bohyně*.

Zatnula jsem ruce v pěst, abych éter umlčela. Silou vůle jsem se postavila a nedovolila příslibu smrti uniknout.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Kieran.

„Ne.“ Polkla jsem. „Ale mám to pod kontrolou.“ Pohlédla jsem na Nailla. „Co ty?“

Atlantán zavrtěl hlavou. „Nedokážu pochopit, jak může být někdo něčeho takového schopen.“

„Ani já ne.“ Kieran se podíval na Nailla, zatímco Arden se dál plížil vpřed. „A myslím, že je to tak dobře.“

Zahleděla jsem se na cimbuří. Nemohla jsem se na těla dívat příliš dlouho. Přemýšlet o nich. Bylo to stejné jako myslet na to, čím si teď možná prochází *on* – co se *mu* děje.

O mé myšlenky se otřel Delano, jehož otisk byl lehoučký jako pírkó a svojí čerstvostí připomínal jaro. Vlkodlak se plížil podél Výšiny a snažil se zjistit, kolik lidí ji přesně hlídá. *Meyaah Liesso?*

Spolkla jsem povzdech nad staroatlantskou frází, která znamenala něco jako *moje královna*. Vlkodlaci věděli, že mě tak oslovovat nemusí, mnozí to však i přesto dělali. Zatímco Delano se mi tím snažil projevit úctu, Kieran mě tak často oslovoval jen proto, aby mě prostě a jednoduše naštvál.

V duchu jsem se k Delanovi vydala. *Ano?*

U severní brány je jich dvacet. Nastalo ticho. *A...*

Naše spojení zakalil jeho zármutek. Krátce jsem zavřela oči. *Visí na ní další smrtelníci.*

Ano.

Esence mi pulzovala v nitru. *Kolik?*

Dvacet, odpověděl a vzápětí se mi na kůži přitiskla násilná energie. *Emil si je jistý, že je dokáže rychle zlikvidovat,* řekl a měl tím na mysli elementála, který byl dost často neuctivý.

Otevřela jsem oči. Do města a z města vedly jen dvě brány – jedna na sever a ta před námi, která směřovala na východ. „Podle Delana je na severní bráně dvacet strážců,“ informovala jsem ostatní. „Emil je přesvědčený, že je zvládne.“

„Taky si myslím,“ potvrdil Kieran. „Umí to s kuší stejně dobře jako ty.“

Pohlédla jsem mu do očí. „Pak je čas.“

S upřeným pohledem na mě přikývl. Všichni tři jsme si nasadili kapuce pláště, které měly zakrýt naše brnění.

„Kéž bys měl taky brnění,“ řekla jsem Kieranovi.

„Pak bych se nemohl tak snadno převtélit,“ prohlásil. „Žádná zbroj navíc není stoprocentně účinná. Má slabá místa – a tamhle ti na Výšině jich umějí využít.“

„Díky za připomenutí,“ zamumlal Naill, zatímco jsme tiše jeli k okraji borovicového lesa.

Kieran se usmál. „Od toho tady jsem.“

Zavrtěla jsem hlavou, a aniž bych si dovolila pomýšlet na životy, které na můj povel brzy vyhasnou, vyhledala jsem Delanův otisk. *Vyporaďte se s nimi.*

Delano rychle zareagoval. *S radostí, meyaah Liesso. Brzy se k vám připojíme u východní brány.*

„Buďte opatrní,“ řekla jsem nahlas a zaměřila svoji pozornost na muže na Výšině.

Zvedla jsem pohled k cimbuří, které zalévalo měsíční světlo. Stálo tam třicet mužů, kteří se pravděpodobně museli stát strážci Výšiny, ať už chtěli, nebo ne. Většinou se jim nenabízelo moc jiných příležitostí, zvláště pokud se narodili v rodinách, které neoplývaly mocí ani výsadami, které jim poskytovali Povznesení. Navíc tak daleko od hlavního města. Stejně jako ostatní města na východě, s výjimkou Oak Amble-ru, ani Massene nebylo blyštivé a bohaté město, obývali ho převážně zemědělci, kteří se starali o úrodu, z níž byla živa většina obyvatel Solis.

Ale ti, kteří se smáli a povídali si, jako by se jich lidé přišpendlení na bráně města netýkali? Ti projevovali úplně jiný druh apatie a byli stejně chladní a prázdni jako Povznesení.

Stejně jako před chvílí jsem si zakázala přemýšlet nad životy, které za chvíli z mojí vůle skončí.

Nemohla jsem.

Vikter mě to naučil už před mnoha lety. Nikdy nebrat ohledy na protivníka, který mi míří mečem na krk.

Teď jsem sice žádný meč na krku neměla, ale obyčejní lidé za Výšinou měli u krku mnohem horší věci.

Přivolala jsem éter, který okamžitě zareagoval a prorazil si cestu na povrch mé kůže. Kieran a Naill, každý vybavený třemi šípy, zvedli kuše a okraje mého vidění zbarvila stříbrná záře.

„Beru si ty, co stojí dál,“ řekl Kieran.

„Já ty nalevo,“ přitakal Naill.

Takže zbývalo těch deset u brány. Éter, horký a ledový zároveň, mi vířil v těle a vléval se do krve, zaplavoval to prázdné místo v mém nitru. Každým kouskem své bytosti jsem se soustředila na strážce u brány.

U těch ubohých smrtelníků s obličejí zakrytými závoji.

Moje *vůle* se zhmotnila ve stejný okamžik, kdy se mi v mysli zformovala představa toho, co jsem chtěla. Ke zvukům vystřelených šípů se přidalo i praskání jejich krčních páteří, jedné za druhou v rychlém sledu. Neměli ani čas vykřiknout a upozornit další. Kieran a Naill rychle

založili nové šípy a zlikvidovali zbylé strážce dřív než ti, kterým jsem zlomila vaz, dopadli na zem.

Přidali se k těm, které zasáhly šípy, a padali vpřed do naprosté nicoty. Za dopadu jejich těl na zem jsem sebou trhla.

Vyjeli jsme ze stínu lesa a dojeli jsme na mýtinu. Zleva od Výšiny se k nám připojila další postava v plášti. Rychle jsem sesedla z koně, zatímco sněhobílý vlkodlak s Emilem se drželi u zdi.

„Parchanti,“ zavrčel Emil a se zakloněnou hlavou si prohlížel bránu. „Absolutní neúcta.“

„Já vím.“ Kieran také sesedl z koně a následoval mě k řetězu, kterým byla brána uzamčena.

Zatímco Emilem lomcoval vztek, sevřela jsem chladný řetěz do dlaní.

Arden neklidně přešlapoval u kopyt koní a Emil rychle seskočil a připojil se ke mně. Naill táhl koně dopředu a Delano se mi otíral o nohy. Uchopila jsem řetěz ještě pevněji a zavřela oči. Zjistila jsem, že éter má stejný účinek jako oheň drakenů. Revenanta sice nezabije – a vlastně si s ním neporadí ani jinak –, ale *dokáže roztavit železo*. Ne ve velkém množství, ale dostatečně.

„Musíme si pospíšet,“ poznamenal Kieran tiše. „Bude svítat.“

Přikývla jsem. Kolem mých rukou se rozhořela stříbřitá aura a rozechvěla řetěz. Emil zatím nahlížel skrz bránu a hledal stopy po dalších strážcích. Záře pulzovala a zdálo se, že kousky kovu tmavnou – a houstnou skoro jako stíny. Když jsem zamrkala, zmizely. Možná tam ani nikdy nebyly. Venku byla pořád ještě tma, a i když jsem byla bohyně, zrak i sluch zůstávaly až nepříjemně smrtelné.

Řetěz se rozpadl.

„Takový talent se hodí,“ poznamenal Naill.

Krátce jsem se na něj usmála a on společně s Emilem bránu rychle a tiše otevřeli.

V ten moment se ozvalo praskání větviček, borovicové lesy se probudily k životu a vlkodlaci v jedné elegantní vlně čítající několik desítek jedinců v čele s Kieranovou sestrou vyrazili kupředu.

Vonetta měla stejně plavou srst jako Kieran, a i když nebyla ve své vlčí podobě tak velká jako on, nebyla o nic méně divoká. Vyhledala jsem její otisk – bílý dub a vanilka – a krátce jsme se setkaly pohledy. *Bud' opatrná*, řekla jsem jí.

Jako vždycky, zazněla rychlá odpověď. Někdo za námi tiše zavřel bránu.

Odvrátila jsem se od ní a upřela pohled na ztichlá jednopatrová kasárna z kamene pár metrů za Výšinou. V dálce za úrodnými lány a panstvím Cauldra se na obzoru, který se už zbarvoval do světle modra, rýsovaly obrysy malých, příkrčených budov.

Místo vlkodlačí dýky jsem se tentokrát rozhodla pro krátký meč a vytáhla ho z pouzdra upevněného na zádech, rukojetí dolů. Uháněli jsme vpřed pod tmavými stíny borovic, které lemovaly širokou dlážděnou cestu. Zastavili jsme se před kasárnami a vlkodlaci se přikrčili k zemi.

Nahlížela jsem do oken kasáren osvětlených plynovými lampami, opřená o drsnou kůru jedné z borovic. Uvnitř se nacházelo několik lidí. Bylo jen otázkou času, kdy si všimnou, že na Výšině nikdo není.

Kieran se ke mně přidal a opřel se rukou nad mojí hlavou. „Máme nanejvýš dvacet minut, než se rozední,“ řekl. „Povznesení by se už měli ukládat ke spánku.“

Přikývla jsem. V Massene neměli žádné chrámy ani ulice jako Šťastnou uličku v Masadonii, kde by bohatí smrtelníci žili po boku Povznesených. V Massene obývali všichni upíři panství Cauldra.

„Nezapomeňte,“ řekla jsem a pevněji sevřela meč. „Nesmíme ublížit žádnému smrtelníkovi, který sklopí zbraň. Neublížíme žádnému Povznesenému, který se vzdá.“

Ozvala se souhlasná zamručení a tichá zavření. Kieran se otočil k Naillovi a přikývl. Atlantán se posunul vpřed a pak se s oslnivou rychlostí přesunul k boční zdi kasáren. Přešel ostřím meče po zdi budovy, čímž způsobil uši drásající skřípání.

„No,“ pronesl Emil. „Taky způsob.“

Někdo rozrazil dveře a vyšel z nich strážný s mečem v ruce. Švihl hlavou ze strany na stranu, ale Naill už mezitím zmizel ve stínu borovic.

„Kdo je tam?“ zeptal se strážný, zatímco se z kasáren vyhrnulo několik dalších. Muž zamžoural do tmy. „Kdo je tam venku?“

Poodstoupila jsem od borovice.

„Vážně to musíš být zrovna ty?“ zeptal se Kieran tichým hlasem.

„Ano.“

„Ve skutečnosti ne.“

„Ale ano.“ Protáhla jsem se kolem něj.

Kieran si povzdechl, ale neudělal nic, aby mě zastavil. „Jednoho dne ti snad dojde, že jsi královna,“ zasyčel.

„To sotva,“ poznamenal Emil.

Vyšla jsem ze stínu borovice se smysly otevřenými dokořán. Muži se ke mně otočili, ještě si nevšimli, že Výšina zeje prázdnotou.

„Na tom, kdo jsem, nezáleží,“ řekla jsem a ucítila záchvěv překvapení, když jim došlo, že před nimi stojí žena. „Důležité je, že jsme vnikli do vašeho města a jste obklíčeni. Nechceme vám nic vzít. Jsme tu proto, abychom skoncovali s Krvavou korunou. Odložte zbraně a nic se vám nestane.“

„A když se takové atlantské děvce, jako jsi ty, odmítneme vzdát?“ dorážel muž a z několika dalších za ním vyzářoval trpký neklid a úzkost. „Co pak?“

Povytáhla jsem obočí. Už věděli, že se na kraji Pompay utábořila malá část atlantských vojsk. Zatím však nevěděli, že je mezi nimi i jeden draken.

Ani to, že s nimi je v táboře atlantská královna – ta *děvka*, se kterou mluvili.

I když mě ta slova páčila v krku, vyslovila jsem je. „Zemřete.“

„Nepovídej.“ Muž se zasmál a já potlačila narůstající zklamání a připomněla si, že mnozí smrtelníci nemají nejmenší tušení, komu slouží. Kdo je jejich skutečný nepřítel. „To se mám já nebo moji muži bát ubohoučké armády, která posílá do svých bitev přerostlé čokly a feny?“

Ohlédl se přes rameno. „Zdá se, že budeme mít další hlavy na kůly.“ Postavil se ke mně čelem. „Nejdřív si ale pěkně pohrajeme s tou tvou pusinkou a podíváme se, co to schovááš pod tím pláštěm, že jo, hoši?“

Někdo se drsně zasmál, v ostatních však narůstala trpkost.

Naklonila jsem hlavu. „Máte poslední šanci. Odložte svoje meče a vzdejte se.“

Ten hloupý smrtelník vykročil vpřed. „Co kdyby sis místo těch keců lehla a roztáhla nohy?“

Pohlédla jsem mu do očí a v zádech mě pátil horký vztek. „Díky, nechci.“

„Já se ale neptal.“ Udělal ještě jeden krok vpřed. Dál už se nedostal.

Vonetta vyskočila ze tmy a přistála na strážném. Strhla ho na zem, a sotva se bezcitně zakousla do jeho krku, jeho výkřik ustal.

Zatímco Vonetta táhla toho prostého muže po zemi, vyrazil vpřed další z mužů a pozvedl proti ní meč. Vystartovala jsem, chytila ho za paži a vrazila mu čepel hluboko do břicha. Když jsem meč vytáhla, modré oči zasazené do příliš mladé tváře se rozšířily.

„Promiň,“ zamumlala jsem a odstrčila ho.

Vrhli se na nás další, ale až příliš pozdě jim došlo, že nás se obávat nemusí.

Z borovic vyrazili vlkodlaci a během několika vteřin se vrhli na strážné. Slyšela jsem křupání kostí a ostré, příliš krátké výkřiky. Kieran držel nůž u krku jednoho ze strážných.

„Kdy už o nás smrtelníci přestanou mluvit jako o přerostlých čoklech?“ zeptal se a odstrčil padlého strážného stranou. „Copak nepoznají rozdíl mezi psem a vlkem?“

„Nee.“ Emil prošel kolem mrtvého muže, který se předtím pustil do Vonetty, a plivl na něj. Pak se na mě podíval. „Co? Chtěl Nettu bodnout do zad. To se mi nelíbí.“

Neměla jsem co namítnout a raději jsem se otočila k vojákům vzadu, z nichž jsem cítila neklid. Bylo jich pět. Meče jim ležely u nohou.

Delano vyrazil vpřed s vyceněnými zkrvavenými zuby a mou kůží pokryla odporná hořkost strachu. Vzduch prosytil zápach moči.

„My... se vzdáváme,“ vykoktal jeden z nich a třásl se přitom.

„Delano,“ zvolala jsem tiše a vlk se zastavil a na muže jen zavrčel.

„Kolik je tu Povznesených?“

„De-deset,“ odpověděl muž s kůží bledou jako ubývající měsíční světlo.

„Jsou na cestě do panství Cauldra?“ zeptal se Kieran a postavil se vedle mě.

„Touhle dobou už by tam měli být,“ řekl další. „Hlídadí je. Už od chvíle, kdy se vévoda dozvěděl o tom, že jste se tu utábořili.“

Pohlédla jsem na Nailla, který přiváděl Settiho a ostatní koně. „Podíleli se všichni na tom, co se stalo těm na bráně?“

Třetí z mužů – starší než většina ostatních na Výšině, třicátník nebo čtyřicátník – řekl: „Když vévoda Silvan rozdával rozkazy, nikdo z nich neodporoval.“

„Kdo to byl?“ zeptal se Kieran.

Pocítila jsem další vlnu zklamání, která mi ztěžka dopadla na hrud'. Chtěla jsem – ne, *potřebovala* jsem – věřit, že existují i Povznesení jako... jako Ian, můj bratr, byt jsme neměli společnou krev. Museli existovat.

„Konali ze své vůle,“ pronesl první strážný, ten, který se vzdal jako první. Zdálo se, že bude brzy zvracet. „Prostě si vybírali. Mladé. Staré. Bylo jim to jedno. Nikdo nedělal problémy. Nikdo nedělá problémy.“

„Nikdo,“ řekl další mladší strážný. „Tyhle vyvedli ven za Výšinu.“

Kieran pohlédl na smrtelníka se zatnutou čelistí. „Víte, co jim udělali?“

„Já ano,“ řekl nejstarší z nich. „Odvedli je tam. Nakrmili se. Proměnili je. Nikdo z nich mi to nevěřil.“ Trhl bradou na ty vedle sebe. „Říkali, že jsem blázen, ale já vím, co jsem viděl. Jen jsem si nemyslel...“ Stočil pohled k bráně. „Měl jsem za to, že jsem se možná *zbláznil*.“

Jen ho nenapadlo, čeho všeho jsou Povznesení schopni.

„Měl jsi pravdu,“ odpověděl Kieran. „Jestli ti to nějak uleví.“

S myšlenkou, že jen sotva, jsem se otočila k Naillovi a schovala meč. „Dohlédni, aby zůstali v kasárnách. Ať se jim nic nestane.“ Gestem jsem ukázala na Ardena. „Zůstaň tu s Naillem.“

Naill přikývl a předal mi Settiho otěže. Vyhoupala jsem se do sedla a ostatní se přidali.

„Myslela jsi to vážně?“ zeptal se nejstarší a zastavil nás. „Že nám nechcete nic vzít?“

„Ano.“ Sevřela jsem Settiho otěže pevněji. „Nejsme tu proto, abychom brali. Jsme tu, abychom skoncovali s Krvavou korunou.“

Protáhla jsem se pod nataženou rukou strážného, až se mi lemy pláště zatřepotaly kolem nohou, otočila jsem se a zabodla meč hluboko do mužových zad. Pak jsem se prudce otočila a uhnula, protože někdo mým směrem mrštil nůž. Delano mě přeskočil a zatnul do strážce drápy i zuby.

Žádný z mužů strážících Cauldru se nevzdal.

Oblohu nad našimi hlavami protínaly narůžovělé paprsky a já jsem se otočila a se zavrčením vykopla nohu, abych odstrčila dalšího strážného. Spadl Vonettě do cesty. Proplížila jsem se k zamřížovaným dveřím, uvolnila sevření meče a odstrčila dalšího, kterému Emil rovnou podřízl hrdlo. Vzduch pročísla horká krev. Kieran vrazil dýku do krku dalšího strážného a uvolnil mi cestu.

Bylo tu tolik smrti. Na nádvoří byla poházená mrtvá těla, matné schody ze slonoviny i vnější stěny sídla byly potřísněné krví. Zvednutím ruky jsem aktivovala prvotní esenci, po paži mi stékalo jasné stříbřitě světlo a jiskřilo mi z prstů. Prostorem se obloukem rozletl vír a narazil do dveří. Dřevo povolilo a roztříštilo se na jemné úlomky, které se rozletěly kolem.

Přijímací salónek, vyzdobený karmínovými praporci a erbem Krvané koruny namísto bílo-zlatého, který visel v Masadonii, byl prázdný.

„Podzemí,“ řekl Kieran a vydal se po naší pravici. Tváře měl pokryté krví. „Měli by být v podzemí.“

„A ty víš, jak se tam dostat?“ dohnala jsem ho a pomocí svých smyslů pátrala, zda není zraněný.

„Připomíná to tu New Haven.“ Přejel si rukou po tváři a otřel si krev, která nebyla jeho. „Budou mít komnaty v podzemí, poblíž cel.“

Bylo téměř nemožné nevzpomenout si na cely pod New Havenem, ve kterých jsem strávila nějaký čas. Kieran měl nakonec pravdu, v chodbě vpravo jsme narazili na tajný vchod.

Vykopl dveře a odhalil úzké, pochodněmi osvětlené schodiště. Usmál se na mě tak divoce, až se mi zatajil dech, protože mi připomněl... *jeho*. „Co jsem říkal?“

Delano s Vonettou a černošedým vlkodlakem, v němž jsem rozpoznala Sage, proběhli kolem nás. Vešli na schodiště jako první. „Proč to dělají?“

„Protože jsi královna.“ Kieran vstoupil jako další.

„To jí říkáš pořád.“ Emil se zařadil za mě. „A pořád jí připomínáš...“

Zakoulela jsem očima a nechala se vést po schodech, které voněly po hořčici a vyvolávaly ve mně vzpomínku, jež se odmítala vytratit. „Možná jsem královna, ale taky jsem bohyně, a proto mě nezabijí tak lehce jako kohokoli z vás. Měla bych jít první,“ řekla jsem mu. Uprímně řečeno, nikdo z nás netušil, co by mě mohlo zabít, ale věděli jsme, že jsem v podstatě nesmrtelná.

Píchlo mě u srdce. Přežiju všechny v tomto panství. Na řadě z nich mi záleželo. Považovala jsem je za přátele. Přežiju i Tawny – která se nakonec probere ze zranění, jež jí způsobila čepel ze stínového kamene. Nedokázala jsem si připustit nic jiného, i když jsem v hloubi duše věděla, že tak dlouhý spánek nemůže být dobrý pro nikoho.

Přežiju i Kierana a... a dokonce i *jeho*.

Proboha, proč jsem na to myslela zrovna teď? *Nepůjčujeme si problémy zítřka.* To mi jednou řekl.

Už bylo na čase, abych se tou radou začala řídit.

„To, že je těžší tě zabít, neznamená, že to není *nemožné*,“ procedil Kieran přes rameno.

„Říká ten, kdo nenosí zbroj,“ odsekla jsem.

Ochraptěle se zasmál, ale jeho smích se ztratil v náhlém, pronikavém kvílení, po kterém se mi po těle rozběhla husí kůže.

„Kraveni,“ zašeptala jsem, zatímco jsme vešli do zatáčky schodiště a Kieran vstoupil do slabě osvětlené haly. Zastavil se tak prudce, že jsem do něj narazila.

Vytřeštil oči.

A já taky.

„Pro lásku boží,“ zamumlal Emil.

Cely byly plné kravenů. Tiskli se k mřížím s roztaženými pažemi a roztrhanými rty, mezi nimiž cenili čtyři špičaté tesáky. Někteří byli čerství, jejich kůže teprve získávala strašidelný odstín smrti. Jiní byli starší a měli propadlé tváře a povadlou kůži.

„Proč by tu sakra drželi kraveny?“ křičel Emil přes bolestné, hladové kvílení.

„Nejspíš je čas od času pouštět ven, aby terorizovali lidi,“ řekla jsem otupěle. „Můžou to házet na Atlantány. Že kraveny stvořili *oni*. A stejně tak pak můžou vinit lidi, že nějak rozhněvali bohy a tohle je jejich trest. Že to bohové Atlantánům dovolili. Pak budou tvrdit, že mluvili s bohy jejich jménem a utišili jejich hněv.“

„A lidé tomu uvěří?“ Emil prošel kolem několika zakrvácených rukou.

„Nic jiného neznají,“ řekla jsem mu a odvrátila od kravenů pohled.

Za zvuků hrabání a škrábání jsme procházeli kolem cel – kolem toho, s čím se budeme muset vypořádat později – a další chodbou, mezi bednami s vínem a pivem. S vlkodlaky jsme se sešli právě ve chvíli, kdy se prodrala dvojími dřevěnými dveřmi na konci první z nich...

Z komnaty vyletěla upírka, střela sobolích vlasů a vyceněných te-sáků...

Delano ji srazil k zemi, chytil za krk a předními tlapami se jí zavrтал do hrudi, čímž jí protrhl oděv i kůži.

Otočila jsem se, ale nebylo kam se dívat. Další dvě vlkodlačice udě-laly totéž s dalšími dvěma, které proti nám vyrazily. Nezbylo z nich nic než *kusy* masa.

„Bude jim špatně,“ řekla jsem.

„Snažím se na to nemyslet,“ zamumlal Emil a upřel pohled na Povznesené uvnitř komnaty, ztuhlé, se zbraněmi v rukou, na které jako by zapomněli. „Vsadím se, že to mají stejně.“

„Touží někdo z vás po stejném osudu?“ zeptal se Kieran a ukázal hrotem meče ke kusům těl na podlaze.

Nikdo neodpověděl, ale jak se chodba za námi plnila dalšími vlko-dlaký, Povznesení pouštěli zbraně.

„Vzdáváme se,“ vyštěkl muž, který odhodil meč stranou jako po-slední.

„To je od vás hezké,“ pronesl Kieran a odkopl meče z jejich do-sahu.

A skutečně to hezké bylo. Jenže bylo pozdě. Žádný z Povznesených, který se podílel na utrpení těch, kdo viseli na branách, a na všem, k čemu v tomto městě došlo, už druhou šanci nedostane.

Vstupovala jsem do sálu, těsně doprovázená Vonettou a Delanem, a dělala jsem, co jsem mohla, abych nešlápla na zbytky Povznesených na podlaze. Schovala jsem meč do pouzdra a sundala si kápi.

„Gratuluji,“ promluvil tentýž muž. „Dobyli jste Massene. Solis však nikoli.“

V okamžiku, kdy otevřel ústa, věděla jsem, že musí jít o vévodu Sil-vana. Měl auru sebejisté nadřazenosti. Jeho vlasy byly ledově blond, byl vysoký a dobře stavěný, oblečený do jemné saténové košile a kratších kalhot. Byl přitažlivý. Koneckonců, jen málo věcí se v Solis cenilo více než krása. Při pohledu na moji tvář dokázal vidět jen jizvy, a to bylo vše.

Já jsem viděla jen krev, která třísnila jejich drahé oblečení. Poznamenala každou na míru ušitou košili i živůtek.

Zastavila jsem se před vévodou a zahleděla se do černých očí, které mi ji připomínaly. Krvavou královnou. Mou *matku*. Její nebyly tak temné, nelítostné, prázdné a chladné. Měly však stejnou přízračnou jiskru – i když mnohem hlubší –, která byla viditelná i bez paprsků světla. Teprve v tu chvíli mi došlo, že stopa světla v jejich očích je zábleskem *éteru*.

Dávalo to smysl. K jejich povznesení se používala atlantská krev a všichni Atlantáné nesli v krvi éter. Povznesení tak dosahovali pověstné nesmrtnosti a síly. Byli díky tomu rychlí a měli schopnost se uzdravit.

„Jsou tu ještě nějací Povznesení?“

Úšklebek vévody Silvana připomínal umělecké dílo. „Jdi se bodnout.“

Kieran si povzdechl tak hlasitě, že by mě nepřekvapilo, kdyby rozechvěl zdivo.

„Zeptám se ještě jednou,“ řekla jsem a rychle počítala. Bylo jich deset. Respektive to byly kusy z deseti těl, chtěla jsem si však být jistá, že to jsou všechny. „Je tady ještě někdo?“

Uplynula dlouhá chvíle a pak vévoda řekl: „Stejně nás zabijete, ať odpovím jakkoli.“

„Dala bych vám šanci.“

Vévoda přimhouřil oči. „Proč?“

„Abyste nechali smrtelníky být,“ řekl jsem. „Abyste mohli žít mezi Atlantány.“

Chvilí na mě zíral a pak se rozesmál. „Vážně si myslíš, že je to možné?“ Při dalším smíchu roztáhl bledé rty dokořán. „Já vím, kdo jsi. Ten obličej bych poznal kdekoli.“

Kieran popošel dopředu.

Zvedla jsem ruku a zastavila ho.

Vévoda se usmál. „Nebyla jsi pryč dost dlouho na to, abys zapoměla, jací smrtelníci jsou, *Panno*. Jak jsou zatraceně důvěřiví. Jak moc se

bojí. Co všechno udělají, aby ochránili své rodiny. Čemu uvěří, jen aby ochránili sami sebe. Vážně si myslíš, že Atlantány jen tak přijmou?“

Neodpověděla jsem.

Zjevně povzbuzený mým mlčením přistoupil blíž. „Myslíš si, že Povznesení udělají... co? Budou vám věřit, že nás necháte žít, když vám vyhovíme?“

„Věřil jsi Krvavé královně,“ řekla jsem. „A to se ani nejmenuje Ileana. Dokonce ani není Povznesená.“

Několikrát se prudce nadechl, nicméně nedal najevo, zda to slyší poprvé.

„Takže,“ pokračovala jsem, „myslím si, že možné je všechno. Ale jak jsem řekla, dala *bych* ti ještě jednu šanci. Svůj osud jsi zpečetil ve chvíli, kdy jsi nařídil nabodnout ty lidi na kůly na tvé bráně.“

Roztáhl nosní dírky. „Ty závoje to vyšperkovaly, že?“

„Velmi krásné,“ odpověděla jsem, zatímco Delano tiše zavrčel.

„My jsme ne-“, promluvil další z Povznesených, muž s tmavě hnědými vlasy.

„Zmlkni,“ zasyčel vévoda. „Zemřeš. Já zemřu. Všichni zemřeme.“

„Správně.“

Trhl hlavou zpátky ke mně.

„Záleží ovšem na tom jak,“ prohlásila jsem. „Nevím, jestli smrt krevelem bolí. Viděla jsem ji zblízka a zdá se, že ano. Myslím, že když tnu do páteře, trvala by bolest jen chvíličku.“

Vévoda polkl a úsměv z jeho tváře zmizel.

„Mnohem bolestivěji však umírali ti, kteří tu teď leží na kousky.“ Odmlčela jsem se a sledovala, jak se mu stahují koutky úst. „Odpověz na mou otázku a zabijeme vás rychle. A když ne? Postarám se o to, abys umíral celou věčnost. Je to na tobě.“

Zíral na mě a já prakticky viděla, jak se mu kouří z hlavy.

„Hrozné, že?“ přistoupila jsem k němu blíž a v hrudi mi pulzovala esence. „Vědět, že si pro tebe konečně přijde smrt. Vidět ji přímo

před očima. Být s ní v jedné komnatě, vteřiny, minuty, déle, a vědět, že nemůžeš udělat nic, abys jí zabránil.“ Můj hlas byl čím dál tišší a chladnější... získával kouřový nádech. „Vůbec nic. Ta nevyhnutelnost je děsivá. To vědomí, že pokud ještě máš duši, je vázána jen na jedno místo. Musíš se strašně bát.“

Lehce, viditelně se zachvěl.

„Stejně jako ti smrtelníci, které jste vyvedli za Výšinu, roztrhali je, nakrmili se jimi a nechali je proměnit. Stejně jako ti v celách a ti na bráně.“ Pátrala jsem pohledem v jeho bledých rysech. „Museli být tak vyděšení, když jim došlo, že si pro ně přišla smrt z rukou těch, o nichž věřili, že je chrání.“

Znovu polkl. „Žádní další Povznesení tu nejsou. Nikdy nebyli. Nikdo nechce vládnout na kraji říše.“ Zhluboka se nadechl a vypnul hrud. „Vím, kdo jsi. Vím, co jsi zač. Proč stále stojíš na nohou a ještě jsi nezemřela. Není to proto, že jsi bohyně,“ řekl a ohrnul horní ret. „Může za to krev, která ti koluje v žilách.“

Ztuhla mi páteř. „Jestli tvrdíš, že jde o mou matku, pak ti smrt nijak *neusnadním*.“

Vévoda se zasmál, ale ten zvuk byl stejně chladný a drsný jako to prázdné místečko v mém nitru. „Myslíš si, jak velká jsi osvoboditelka, vid? Přišla jsi osvobodit smrtelníky od Krvavé koruny. Osvobodit svého drahého *muže*.“

Všechny procesy v mém těle se zastavily.

„Zabít královnu – svou *matku* – a zmocnit se země ve jménu Atlantie?“ V očích mu zajiskřilo. Pousmál se. „Nic z toho nedokážeš. Žádnou válku nevyhraješ. Jediné, čeho dosáhneš, bude teror. Prolijíš tolik krve, že zaplaví ulice, a království se utopí v řekách karmínu. Jediné, co osvobodíš, bude smrt. Jediné, co tu ty a ti, kdo tě budou následovat, najdete, bude smrt. A pokud bude mít tvůj milovaný štěstí, bude mrtvý dřív, než uvidí, co se stalo...“

Vytáhla jsem dýku z krevele, vrazila mu ji do hrudi, proklála mu srdce a zastavila jeho jedovatá slova dřív, než mohla proniknout příliš

hluboko. A on to ucítil – první rozštěpení jeho bytosti, první roztržení kůže a kostí. A já jsem za to byla vděčná.

Jeho bezduché oči se překvapeně rozšířily, na bledých tvářích se objevily jemné trhliny. Ty se prohloubily v sítě fraktur, které se mu šířily po krku a pod límec na míru šité saténové košile. Udržela jsem jeho pohled, zatímco mu z černých očí vyhasínal poslední záblesk éteru.

A teprve tehdy, poprvé po dlouhých třídvaceti dnech, jsem necítila vůbec nic.

Kapitola 3

Dvacet osm dní.
Uplynul téměř měsíc a ta ustavičná bolest tepala tak silně, že se dala těžko snést. Zatnula jsem čelist, abych zabránila výkřiku deroucímú se z jeskyně, v kterou se proměnilo mé srdce, výkřiku frustrace a všudypřítomné bezmoci a viny. Protože kdybych se tehdy ovládla, kdybych nevybuchla...

Napadalo mě tolik věcí, které jsem *mohla* udělat jinak. Tolik způsobů, které jsem mohla zvolit. Jenže nezvolila, a i proto tu teď nebyl se mnou.

Výkřik mi plnil krk a tlačil do zavřených rtů, takže jsem na nadýchaný vaječný nákyk s nudličkami smaženého masa, které mi naservírovali, neměla vůbec chuť. Narůstající pocit bezmoci, který mi prostupoval až do morku kostí, rychle ustupoval silnému vzteku. Uprostřed hrudi mi hučelo, prastará síla pulzovala stěží kontrolovatelným hněvem.

Vidlička, kterou jsem držela v ruce, se chvěla. Tlak mi svíral hruď a stahoval hrdlo, pulzoval a bobtnal a tlačil mě na kůži. Kdybych vykřikla, kdybych se poddala vši té bolesti a vzteku, zoufalství a úzkost by se změnily v hněv a zuřivost. Křik mě dusil, síla, která ve mně narůstala, chutnala po *smrti*.

A malá část mého já ji chtěla vypustit ven.

Prsty o několik odstínů tmavší než moje mi sevřely dlaň a ztišily chvění. Ten dotek, kdysi tak zakázaný, a slabý elektrický výboj, který mezi námi prošel, mě strhly z temné cesty. Pomalu jsem otočila levou ruku tak, aby byl vidět třpytivý zlatý vír manželského znamení.

Důkaz, že jsme stále spolu, i když odloučení.

Důkaz, že *je* stále naživu.

Zvedla jsem pohled a střetla se s výrazně modrýma očima, které připomínaly zimu.

V ostrých rysech Kieranovy pohledné tváře a v napětí, které se mu zračilo kolem úst, byly patrné obavy. Vypadal unaveně, a taky určitě byl. Stejně jako mně se i jemu nespalo dobře.

Vidlička se znovu zachvěla – ne, netřásla se jen vidlička nebo moje ruka. Vibrovalo i nádobí a celý stůl. Dokonce i bílo-zlaté praporce, které nahradily ty patřící Krvavé koruně.

Kieran zalétl pohledem přes prázdné židle v hodovní síni panství Cauldra ke vstupu, kde postával světlovlasý Atlantán, generál Aylard.

Cítila jsem z něj totéž co při našem prvním setkání. Pod jeho netečným výrazem se skrývala nedůvěra s příchutí octa. Nebyla to překvapivá emoce. Spousta starších Atlantánů si vůči mně držela odstup, buď proto, že mě vychovali jejich nepřátelé, Povznesení, nebo proto, že jsem toho ztělesňovala příliš mnoho.

Zjizvenou Pannu.

Rukojmí.

Nechtěnou princeznu, která se stala jejich královnou.

Bohyni.

Nemohla jsem jim to mít za zlé, navíc když se teď mojí vinou třáslو celé panství.

„Začínáš zářit,“ upozornil mě Kieran šeptem, který jsem sotva slyšela, a odsunul ruku.

Pohlédla jsem na svou dlaň. Kůže vydávala slabou stříbrnou záři.

Což vysvětlovalo, proč na mě generál tak zíral.

Položila jsem vidličku na talíř a zklidnila dech. Vědomě jsem se přinutila překonat dusivý nával bolesti, který vždycky doprovázel jakékoli myšlenky na *něj*, schovala jsem jednu ruku pod stůl k malému váčku na boku a druhou jsem sáhla po sklenici svařeného vína. Spláchlá jsem kyselou chuť kořeněným nápojem a Aylard se zatím pomalu otočil, ruku v rukavicích stále na jílci meče. Uhladil si bílý plášť, který měl přehozený přes ramena, a dal vyniknout zlatě vyraženému atlantskému erbu. Byl to tentýž erb, který nyní lemoval zdi Cauldry – slunce a jeho paprsky, uprostřed meč a šíp, zkřížené šikmo, takže obě délky byly stejné. Krátce jsem zavřela oči a dopila zbytek vína.

„Víc toho nesníš?“ zeptal se po chvíli Kieran.

Položila jsem prázdnou sklenici na stůl a podívala se na otevřené okno. Z křoví obsypaného žlutými divokými květy vyčnívaly rozbité kusy kamene. Massene nebylo v dobrém stavu. „Něco jsem snědla.“

„Musíš víc.“ Opřel se lokty o stůl.

Přimhouřila jsem na něj oči. „A ty to nemusíš řešit.“

„Nemusel bych, kdybys na talíři nenechávala slaninu – nikdy by mě nenapadlo, že něco takového uvidím.“

Povytáhla jsem obočí. „Naznačuješ snad, že jsem předtím jedla moc?“

„Hezký pokus o změnu tématu. Jenže smůla,“ odpověděl Kieran.

„Dělám přesně to, o co jste mě s Casem požádali. Radím ti.“

To jméno.

Při nádechu mě zaštívalo v krku. Jeho jméno zabořilo. Nerada jsem ho říkala v myšlenkách, natož abych ho vyslovila nahlas. „Vím jistě, že když jsme tě požádali, aby ses stal naším poradcem, můj denní příjem jídla jsme ani jeden na mysli neměli.“

„Ani já ne. Ale není zbylí.“ Kieran se ke mně naklonil, takže nás dělilo jen pár centimetrů. „Sotva jíš. Skoro nespíš. A to, co se teď stalo? Ta záře? Ty otřesy? Jako by sis to vůbec neuvědomovala, a děje se to čím dál častěji, Poppy.“

V jeho tónu nebyla ani špetka odsouzení, jen starost, ale stejně jsem se kroutila, protože to byla pravda. Jakmile jsem božskou esenci

nepoužívala k odstranění bolesti nebo léčení, vycházela na povrch. Stávalo se to, kdykoli jsem něco cítila příliš silně – kdykoli mi smutek a vztek napnuly kůži a přitlačily křehké švy, které mě držely pohromadě.

Potřebovala jsem se nerozsypat. Potřebovala jsem se ovládat. Nemohla jsem ztrácet nervy. Ne, když na mě spoléhala království Atlantie i Solis. Ne, když mě potřeboval *on*. „Budu se víc snažit,“ slíbila jsem.

„Nejde o tvé schopnosti.“ Kieran sraštil obočí. „Jde o to, že si nedovolíš nebýt v pohodě. Jsi silná, Poppy. My...“

„Já vím.“ Zastavila jsem ho, protože mi v mysli vytanula téměř stejná slova, vyřčená jinými rty, které si přitom dláždily žhavou cestičku po mém těle.

Přede mnou nemusíš být pořád silná.

Nahnula jsem se dopředu a zvedla plátek slaniny. Půlku jsem si strčila do pusy a málem se udusila. „Spokojen?“ zeptala jsem se a zbylý kousek odhodila na talíř.

Kieran na mě zíral. „Ne tak docela.“

„Tvůj problém.“ Žvýkala jsem, aniž bych cítila skutečnou chuť.

Moji pozornost upoutalo zafunění, které mi v uších znělo jako smích a které patřilo velkému, purpurově černému drakenovi, jež odpočíval poblíž vstupu do hodovní síně. Uprostřed zploštělého kořene nosu začínaly hladké černé rohy, které vybíhaly vzhůru přes střed jeho kosočtvercové hlavy. Prvních pár bylo malých, aby mu nepřekážely ve výhledu, ale čím výše na hlavě byly, tím byly ostřejší.

Kdykoli jsem se na Reavera podívala, byla jsem trochu v šoku. Zřejmě si na tu velkolepou, děsivou a krásnou bytost nikdy nezvyknu.

Probudilo se třiadvacet drakenů. Nejmladší, celkem tři, zůstali ve Spessově konci, aby tam na rozhodnutí jiných drakenů stáli na stráž. Z dvaceti, kteří se přidali k vojsku, nebyl žádný tak velký jako Reaver. Velikostně byli srovnatelní se Settim a jejich šupiny nebyly zdaleka tak silné a odolné proti ostrým hrotům šípů jako ty Reaverovy. I tak však dokázali rychle vyřídít jakoukoli armádu.

Draken nás pozoroval a já přemýšlela o tom, co si asi myslí a co cítí. Kdykoli jsem se pokoušela přecíst ať už jeho emoce, nebo emoce kteréhokoli z ostatních, nic jsem necítila. Bylo to však jiné než chladná prázdnota Povznesených. Buď přede mnou Reaver a ostatní drakeni své emoce chránili, nebo jsem je prostě přecíst nedokázala.

„Dáš si?“ nabídla jsem Reaverovi a zvedla talíř. Ještě jsem ho jíst neviděla, což ve mně vzbuzovalo mírné obavy z toho, *čím* se vlastně živí.

Pevně jsem doufala, že to nejsou lidé... nebo roztomilá zvířátka.

Zatím jsem to neměla jak zjistit. Jen Aurelie, jedna z pouhých dvou probuzených drakenů ženského pohlaví, byla ve své smrtelné podobě dost dlouho na to, abych se jí vyptala na jména asi poloviny z dvaceti drakenů, kteří Iliseeum opustili. Než jsme odjeli z Atlantie a rozloučili se, řekla, že moje *vůle* je i jejich vůlí.

Ta informace mi zrovna dvakrát nepomohla, ale dozvěděla jsem se, že je to něco jako prvotní *notam*. Zdálo se, že Reaver přirozeně ví, co chci. Třeba když jsme odjeli dobýt Massene a on se uložil ke spánku. Odhadovala jsem, že to funguje podobně jako prvotní esence.

Reaver v odpovědi na mou nabídku slaniny zavrtěl svou špičatou hlavou.

„Jak se sem vůbec dostal, aniž by zbořil celou budovu?“ Kieran nakrčil čelo.

„Opatrně,“ řekla jsem, zatímco se drakenova pozornost přesunula k vlkodlakovi. Svislé zorničky se stáhly. Tušila jsem, že draken se na Kierana při nejbližší příležitosti znovu vrhne.

„Neměli by se Vonetta a ostatní vrátit ještě dnes?“ zeptala jsem se a odvedla Kieranovu pozornost od drakena.

„Každou chvíli.“ Zvedl svou sklenici a suše dodal: „Jak už víš.“

To sice ano, ale chtěla jsem zamezit hádce s Reaverem, která by se jistě vystupňovala. Zničeonic mi však v nitru vzlétla úzkost o velikosti stříbrného jestřába, která neměla s rizikem, že se Kieran a Reaver navzájem zmrzačí nebo zavraždí, nic společného.

Souvisela s plány ohledně Oak Ambleru a Solis. Se záležitostmi, které nebyly jen z mé hlavy, ale o nichž jsem musela přesvědčit atlantské generály.

„Mám takový pocit,“ pronesl Kieran, „že se na mě pořád zlobíš, protože jsem ti nedoporučil jít s Vonettou.“

Zamračila jsem se. „Někdy si říkám, jestli umíš číst myšlenky.“

Poklepal si jedním prstem na spánek a jeho plné rty se zvlhnuly do úsměvu. „Mám prostě talent, že poznám, když se něco děje.“

„Aha.“ Stejně jako jeho otec Jasper i Kieran často poznal, kam se ubírají mé myšlenky. Což mi, pravda, lezlo na nervy stejně jako jemu to, že umím číst jeho emoce. „Nebyla jsem *vysloveně* naštvaná, ale teď už jsem.“

„Paráda,“ zamumlal.

Pohlédla jsem na něj. „Proč nikdo neřeší, když se princ nebo král rozhodne vystavit nebezpečí nebo vést armádu do války? Ale když si totéž přeje královna, najednou je třeba *něco* doporučovat? Zní to trochu... sexisticky.“

Kieran odložil sklenici. „O to nejde. Už tolikrát jsem se snažil Casovi zabránit v jeho stupidních, neuvěřitelně riskantních rozhodnutích, že je to prakticky práce na plný úvazek.“

Hruď mi rozřízla ostrá bolest. Soustředila jsem se na neotevřené láhve vína, které sem poslal atlantský lord, jenž byl kapitánem lodi, kterou jsme se vydali do Oak Ambleru. Perry převážel *spoustu* tolik potřebných zásob. Zejména určitý druh vína, který měl podle Kierana rád Valyn.

Jak lépe přimět druhého, aby souhlasil s tím, co jste chtěli, než ho opít?

„Konkrétně pokud jde o tebe,“ pokračoval Kieran a vpadl mi tak do myšlenek. „Snažil jsem se mu zabránit, aby tě unesl.“

„Cože?“ Trhla jsem hlavou jeho směrem.

Přikývl. „Když vymyslel plán, že se bude vydávat za strážce a vezme tě za rukojmí, nejednou jsem mu řekl, že je to naprostá šílenost. Že je to příliš riskantní.“

„A že je také špatné unášet nevinnou osobu a převrátit jí celý život naruby?“ zeptala jsem se.

Našpulil rty. „Nemůžu říct, že by mě to napadlo.“

„Bezva.“

„To bylo ještě předtím, než jsem tě poznal.“

„To neznamená, že je to nějak lepší.“

„Asi ne, ale myslím, že ti to nakonec zas až tak nevadí.“

„No...“ Odkáslala jsem si. „Myslím, že kolem a kolem a z nějakého podivně zvráceného úhlu pohledu jsem ráda, že tě neposlechl.“

Kieran se usmál. „To se ví.“

Obrátila jsem oči v sloup. „*Každopádně*, jak jsem říkala, nemám pocit, že je správné chtít po někom něco, co nejsem ochotná udělat sama.“

„Což je obdivuhodné. Vysloužíš si tím respekt mnoha svých vojáků. Jen škoda že tě pravděpodobně zajmou nebo zabijí. Proto je to nesmysl.“

„To trochu přeháníš,“ řekla jsem. „Vonetta s ostatními riskují své životy, zatímco já tady sedím a poslouchám, jak se ti nelíbí, co jím.“

„Sedíš tu a posloucháš, jak se mi nelíbí, co *nejíš*,“ opravil mě Kieran. „A teď zase přeháníš ty.“

„Myslím, že si to s tím tvým poradcováním ještě rozmyslím,“ zamumlala jsem.

Ignoroval mě. „Nesedíš tu přece jen tak se založenýma rukama.“

Zvlášť od chvíle, kdy jsme dobyli Massene, se téměř nestalo, že bych nic nedělala. S kraveny v celách jsme se vypořádali, ale přísahala bych, že kdykoli zaprší, pořád je cítím. Panství nebylo v dobrém stavu, druhé a třetí patro bylo prakticky neobyvatelné. Elektřina byla zavedena jen v několika komnatách a v kuchyni. Domy zdejších obyvatel na tom nebyly o moc lépe, a i když jsme se v posledních pěti dnech snažili provést všechny potřebné opravy střech a cest, trvalo by měsíce, ne-li déle, než bychom to dokončili. S úrodou to také nebylo slavné. Zvlášť když většinu zemědělců vyvedli za Výšinu.

„Já jenom...“ Obepisovala jsem palcem okraj sklenice a opřela se do křesla. Potřebovala jsem se zabavit, jinak se moje mysl toulala do

míst, která mi byly zapovězená. Do míst, která byla po neúspěšném setkání s Krvavou královnou prázdná. Chladná a rozhněvaná jako zimní bouře. Propasti v mém nitru se mi vůbec nepodobaly.

Dokonce ani smrtelníkovi.

Připomínaly Isbeth.

V útrobách mi vřela zlost. Uvítala jsem ji, protože jsem se s ní mohla vyrovnat mnohem snáz než se smutkem a bezmocí. Na Isbeth jsem mohla myslet bez problémů. Bez nejmenších. Někdy jsem nedokázala myslet na nikoho jiného, zvláště v těch tichých, temných minutách v noci, kdy mě spánek obcházel obloukem.

Už mi nedělalo potíže spojit si laskavost a něhu, kterými mě zahrnovala, s tím, kým byla pro *něj* a nespočet dalších. Zrůdou. Smířila jsem se s tím, kým byla. Isbeth mě sice počala, byť zřejmě prostředky, které byly bezohledné, ale nebyla pro mě matkou. Tou byla Coralena. Isbeth pro mě nebyla víc než Krvavou královnou. Nepřítel.

Cítila jsem na sobě Kieranův všeznalý pohled a zhluboka jsem polkla. „Jsem v pořádku,“ řekla jsem dřív, než mi stačil položit otázku.

Kieran mlčel, jen mě pozoroval. Věděl, že je to tak lepší. Stejně jako předtím, když se pod mým ledovým vztekem rozechvěl celý stůl. Tentokrát mě však nechal být. Změnil téma. „Valyn s ostatními dorazí každým dnem. Bude se jim líbit, že jsme se Massene zmocnili tímhle způsobem.“

Přikývla jsem. Valyn válku nechtěl. Spíš ji považoval za cosi nevyhnutelného. Ani on, ani nikdo ze starších Atlanťanů nechtěl dát Povzneseným další šanci. Jakmile se dozvědí o tom, co tady Povznesení provedli, jejich názor na to, zda upíři mohou nebo chtějí změnit své způsoby nebo ovládnout svou krvežíznivost, se nezmění. A nepomůže ani to, že vévoda a vévodkyně Ravarelovi, ti, kteří vládnou Oak Amble-ru, odmítli naše požadavky.

Se staženými rameny jsem se zadívala do sklenice s tmavým vínem. Naše *požadavky* odrážely naše přesvědčení, že se dá válčit i jinak. I proto jsme Massene dobyli tímto způsobem. Neztrácela jsem víru, že lze

zabránit zbytečným ztrátám na životech na obou stranách, zvláště když smrtelníci, kteří bojovali za Solis, nejspíš neměli na výběr – na rozdíl od těch, kteří pozvedali meče a štíty ve jménu Atlantie.

Obyvatelé měst jako Massene a Oak Ambler nakonec zaplatí za násilnou válku buď svým živobytím, nebo životem. A Povznesení...

Přerývaně jsem se nadechla a na chvíli jsem přivřela oči, aby se mi v mysli nezformoval Ianův obraz – jak jsem ho viděla naposledy. Jeho smrt se mi v noci přehrávala stále dokola. Nyní jsem ji vidět nepotřebovala.

Věřila jsem však, že musí existovat i Povznesení, kteří nejsou zlí. Se kterými se dá domluvit.

A to bylo výchozím bodem našeho plánování. Věděli jsme však, že Oak Ambler není Massene.

Před několika dny jsme vévodovi a vévodkyni Ravarelovým poslali ultimátum: Buď přistoupíte na naše požadavky, nebo budete obléháni. Třebáže byly naše požadavky jednoduché, nepočítali jsme s tím, že budou rozumní a přijmou svůj osud.

A právě tehdy přišla na řadu Vonetta a spolu s ní i Naill a Wren, starší strážný, který byl svědkem toho, co zde Povznesení napáchali. Wrenova rozvětvená rodina – kterou měl za odpadlé podporující Atlantii – žila v Oak Ambleru. Jejich i naše plány byly nesmírně riskantní.

Kromě blížícího se obléhání Oak Ambleru a všech možných neúspěchů s tím spojených jsme však čelili i jiným starostem.

Moje myšlenky si našly cestu k dalšímu riziku, které jsme podstupovali. Šlo o náš poslední plán dostat se do Oak Ambleru ještě před setkáním s Krvavou královnou. Nějakým způsobem o tom věděla, buď byla jednoduše připravena na možnost, že se ji pokusíme oklamat, anebo nás někdo zradil. Kromě těch, kterým jsme bezmezně důvěřovali, o našich plánech věděli jen Starší. Měli jsme snad mezi sebou zrádce? Někoho, komu jsme důvěřovali, nebo někoho, kdo se dostal do vyšších pater moci v Atlantii? Nebo bylo odpovědí to nejjednodušší

vysvětlení? Že nás Krvavá koruna jednoduše přelstila a my jsme ji podcenili?

Těžko říct, ve hře však zůstávali i Neviditelní – tajná, výhradně mužská organizace, která kdysi sloužila božstvům. Věřili, že jsem poslem smrti a zkázy, před kterým varovalo proroctví, a jakmile jsem vstoupila na území Atlantie, opět povstali. Stáli za útokem v Nyktových komnatách a za spoustou dalších událostí. Hrozba, kterou představovali, neskončila ani s Alastirovou a s Jansenovou smrtí.

Pozorovala jsem Aylarda postávajícího mezi sloupy. Neviditelní byli hořkou realitou a nebylo zřejmé, kdo k nim patří a kdo jim pomáhá.

„Chci vůbec vědět, na co myslíš?“ zeptal se Kieran. „Tváříš se, jako bys chtěla někoho probodnout.“

„Tak se podle tebe tvářím pořád.“

„Nejspíš proto, že chceš pořád někoho bodat.“

„Nechci.“ Podívala jsem se na něj.

Povytáhl obočí.

„Až teď,“ opravila jsem ho. „Reálně uvažuji o tom, že tě opravdu zapíchnu.“

„To mi lichotí.“ Kieran zvedl sklenici a zahleděl se na Reavera. Draken pomalu zaťukal drápy do podlahy. „Často chceš totiž probodnout ty, na kterých ti záleží.“

„To zní, jako bych byla... vyšinutá nebo tak něco.“

„No...“ Kieran položil sklenici a přimhouřil oči na drakena. „Chceš si mě nechat vymalovat? Mohl by ses na mě dívat pořád.“

Povytáhla jsem obočí. „Můžeš toho nechat?“

„On si začal,“ zamumlal Kieran.

„Jak?“

„Zírá na mě.“ Odmlka. „Zase.“

„No a?“

„Nelíbí se mi to.“ Kieran se zamračil. „Ani trochu.“

„Jsi jak děcko,“ informovala jsem ho a Reaver se znovu rozesmál. Otočila jsem se k němu. „A ty nejsi o nic lepší.“

Reaver zaklonil svou špičatou hlavu a vyfoukl obláček kouře. Zastvářil se dotčeně.

„Oba jste k smíchu.“ Zavrtěla jsem hlavou.

„To je fuk.“ Kieran otočil hlavu ke vchodu ve stejnou chvíli jako Reaver. „Konečně.“

Ohlédla jsem se a uvědomila si, že oba zaslechli nové kroky. Pořád jsem nechápala, proč nejsem jako bohyně obdařena lepším sluchem.

Vonetta prošla dlouhými kroky v zaprášených kalhotách kolem Aylarda. Úzké, pevně spletené copy až k pasu měla smotané do uzlu, který zvýrazňoval její ostře řezané lícní kosti. Až na sytější odstín pleť, který mi často připomínal svěží noční růže, měla ve své smrtelné podobě podobné rysy jako její bratr a hodně se podobala jejich matce Kirze. Kieran se naopak více podobal jejich otci Jasperovi.

Zatímco se k nám Vonetta blížila, přemýšlela jsem, po kom bude jejich malá sestřička. Miminko se narodilo teprve před několika týdny a já si moc přála, aby teď mohli být jako rodina spolu a slavit. Místo toho tu teď byli se mnou, v místech zpustošených před stovkami let, v předvečer další války.

Vonetta nebyla sama. Vypadalo to, že Emil je poslední dobou vždycy tam, kde ona.

Kousla jsem se zevnitř do tváří a potlačila úsměv. Zpočátku jsem si nebyla jistá, jestli je Vonetta za svůj stín ve tvaru Emila ráda. Ale to jen do chvíle, než jsem ji v den odjezdu do Oak Ambleru viděla v časných ranních hodinách vycházet z jeho komnaty. Z jejího zasněného, spokojeného úsměvu jsem vytušila, že sondovat hlouběji do jejích emocí bylo naprosto zbytečné.

Vonetta vstoupila do hodovní síně a s pohledem upřeným na Reavera se zastavila. Povytáhla obočí. „Jak ses sem proboha dostal?“

„Vidíš?“ Kieran zvedl ruku. „To je dobrá otázka.“

Draken udeřil těžkým ocasem do podlahy a vydechl. Netušila jsem, co to znamená, ale naštěstí po Vonettě ani Emilovi nevystartoval.

Než jsem stačila zareagovat, Emil klesl na jedno koleno a natáhl ruku v komplikované úkloně. „Vaše Výsosti.“

Povzdechla jsem si. Někteří mi tak říkali namísto oslovení Vaše Veličenstvo, protože se používalo, když byli bohové ještě vzhůru.

Vonetta se zastavila a ohlédla se za sebe. „Hodláš to dělat pokaždé?“ „Nejspíš.“ Zvedl se.

„To v emilštině znamená ano,“ poznamenala Vonetta a já jsem koutkem oka zaregistrovala pohyb za sloupy.

Aylard už mezi nimi nestál. Místo něj se kolem sloupů šourala shrbená postava, kterou jsem posledních pět dní sem a tam potkávala. Emil jí začal říkat vdova, i když nikdo nevěděl, jestli kdy byla vdaná. Nebyla jsem si úplně jistá, co na panství dělá, protože jsem ji vždycky viděla jen se procházet, někdy v borovicových lesích za Cauldrou, což vedlo Kierana k přesvědčení, že není z masa a kostí, ale že je duch. Slyšela jsem, že se jí Aylard hned první den zeptal, co tady na panství dělá, a ona odpověděla, že čeká.

Zvláštní. Ale v tuto chvíli nepodstatné.

Otočila jsem se k Vonettě. „Vrátili jste se všichni? Wren? Naill...?“

„Jsem v pořádku,“ přerušila mě Vonetta a krátce se dotkla mé ruky. Objevila se malá jiskřička. „Všichni jsou v pořádku a vrátili se do tábora.“

Pomalou jsem vydechla a přikývla.

„Celou tu dobu si dělala starosti, že?“ zeptala se Vonetta svého bratra.

„Co myslíš?“ odpověděl.

Málem jsem Kierana pod stolem kopl. „Samozřejmě že jsem si dělala starosti.“

„To je pochopitelné. Taky bych se bála, kdyby ses potulovala ulicemi Oak Ambleru, hledala odpadlé a varovala ostatní před hrozícím obléháním, pokud Ravarelové odmítnou naše požadavky.“ Vonetta se podívala na naše talíře. „Už jste po jídle? Umírám hladu.“

„Jo, posluž si.“ Kieran chtěl ještě něco dodat, ale stělila jsem po něm varovným pohledem. Zatnul čelisti a jeho sestra popadla plátek slaniny. Pohlédla jsem na Emila a pak zpátky na Vonettu. „Jak to šlo?“

„Šlo to dobře. Myslím.“ Vonetta se posadila na židli naproti Kieranovi a okusovala slaninu. „Mluvili jsme... se spoustou lidí. Se stovkami? Možná ještě víc. Dost z nich bylo...“ Mírně se zamračila. „Zdálo se, že jsou *přípraveni* slyšet, že chce někdo zakročít proti Povzneseným. Nepůsobili jako ti, kdo nezpochybňují rituály a věří, že je to čest nebo co. Byli to lidé, kteří nechtěli vydat své děti.“

Pomyšlení na rituály mě přimělo vzpomenout si na rodinu Tulisových, kterak prosili Teermanovy, aby se za ně přimluvili u bohů, kteří tehdy ještě dřímali – aby si mohli nechat své poslední dítě.

A bez ohledu na to byla teď celá rodina mrtvá.

„Mimochodem, měla jsi pravdu. Ohledně jejich reakcí na tebe,“ dodala mezi sousty.

„Co bych za to dal, vidět jejich reakce,“ bavil se Emil. „Dozvědět se, že jejich Panna nejenže se provdala za obávaného atlantského prince, ale že je nyní královnou Atlantie, a navíc bohyní.“ Slabě se usmál. „Vsa-dím se, že mnozí padli na kolena a začali se modlit.“

„Někteří ano,“ přitakala Vonetta unaveně.

Trochu jsem sebou trhla. „Opravdu?“

Přikývla. „A protože věří, že bohové jsou stále vzhůru, zpráva, že ses přidala na stranu Atlantie, mnohé z nich přiměla k zamyšlení. Někteří dokonce řekli, že bohové už možná nebudou Povznesené podporovat.“

Obě jsme se pousmály.

„Asi bychom měli být rádi, že lhali o tom, jak bohové podporují Solis, místo aby kápli božskou – že bohové nemají s válkou nic společného a že spí,“ poznamenal Kieran. „Svémi lžemi vyvolávají představu, že bohové mění své spojenectví.“

Pohrávala jsem si s prstýnkem na ukazováčku. „To ale nebyl můj nápad. To... *jeho*. Pochopil, že lži Povznesených jim nakonec přece jen zlomí vaz.“

„Cas to věděl,“ potvrdil Emil. „Jenže to bylo ještě předtím, než jsme zjistili, že jsi bohyně. Tebe napadlo to nakonec říct veřejně. Jen si přiznej zásluhy.“

Zahřálo mě to v krku, odkašlala jsem si. „Myslíš, že poslechnou? Že to řeknou ostatním?“

„Myslím, že mnozí ano.“ Vonetta se podívala na svého bratra a pak na mě. „Všichni víme, že říct smrtelníkům, co máme v plánu, bylo riziko – riziko, které za to stálo, i kdyby se Ravarelové o našich plánech nakonec dozvěděli.“

Přikývla jsem. „Dát smrtelníkům šanci opustit město dřív, než ho obsadíme, a nedostat se tak do úzkých, za tenhle nebezpečný krok stojí.“

„Souhlas,“ potvrdila. „Někteří tomu, že jsi bohyně, nevěřili. Myslí si, že tě zlí Atlanťané nějak zmanipulovali,“ řekla a natáhla se pro druhý plátek slaniny přesně ve chvíli, kdy se po něm natáhl i Emil. Byl rychlejší. „Hele, ten je můj.“ Střelila po něm pohledem. „Co tady vůbec děláš?“

„Ve skutečnosti je...“ začal Kieran, ale tentokrát jsem ho pod stolem opravdu koplá. Trhl hlavou mým směrem.

„Můžeme se rozdělit.“ Emil přelomil slaninu na dvě části a polovinu podal nepříliš vděčné Vonettě. „A jsem tady, protože se mi po tobě stýskalo.“

„Jak myslíš,“ zamumlala Vonetta. „Ale vážně, proč jsi tady?“

Emil s úsměvem a hřejivým jantarovým pohledem dojedl svou polovinu. „Jsem tady, protože nám někdo doručil vzkaz k Výšině,“ oznámil a utřel si ruce do ubrousku. „Je od vévody a vévodkyně Ravarelových.“

Každou částí svého těla jsem se napjala. „A to říkáš až teď?“ zeptala jsem se.

„Vypytávali jste se na jejich cestu do Oak Amberu. Říkal jsem si, že počkám,“ vysvětloval. „Navíc Vonetta měla hlad a já vím, že mezi vlkodlaka a jídlo není radno se plést.“

Vonetta se otočila k Emilovi a málem se zvedla ze židle. „Takže tvrdíš, že můžu za to, že si nedokážeš stanovit priority?“

„To bych se nikdy neodvážil.“ Emil vytáhl z náprsní kapsy tuniky složený pergamen a zašklebil se na Vonettu. „A nemění to nic na tom, že jsi mi skutečně chyběla.“

Kieran obrátil oči v sloup.

Vonetta nejprve otevřela ústa, načezž je opět zavřela a sedla si zpátky na židli, a já udělala to, co jsem asi neměla. Otevřela jsem své smysly. Vonettiny emoce chutnaly po koření a kouři. *Přitažlivost*. A pod ní i něco sladšího.

„Potřebuju víno.“ Naklonila se dopředu, ale Emil byl opět rychlejší. Zatímco mi jednou rukou podával vzkaz, druhou popadl láhev vína a nalil jí. „Děkuju,“ řekla, vzala si sklenku a pořádně si lokla. Pak na mě pohlédla. „Tak co píšou?“

Tenký útržek složeného pergamenu jako by vážil stejně jako meč. Podívala jsem se na Kierana, a když přikývl, otevřela jsem ho. Jedna jediná věta napsaná červeným inkoustem – odpověď, kterou jsme všichni očekávali, a přesto nás zasáhla.

S ničím nesouhlasíme.

Kapitola 4

Uteč, Poppy,” vykřikla máma. „Uteč.“
Chtěla, abych utekla, ale já nemohla. Rozběhla jsem se. Utíkala jsem k ní a po tvářích mi tekly slzy.

„Mami...“ Za vlasy mě chytily něčí drápy, poškrábaly mi kůži a páli-ly jako tenkrát, když jsem se dotkla horké čajové konvice. Křičela jsem, natahovala se po mámě, ale v té zmítající se mase nestvůr jsem ji nikde neviděla.

Byly všude, jejich kůže byla matná, šedivá a polámaná. A mezi nimi ten vysoký muž v černém. Bez tváře. Zmítala jsem se a křičela...

Tátův přítel stál ve dveřích. Natáhla jsem se k němu. Měl nám přece pomoci – pomoci mamince. Namísto toho jen zíral na muže v černém, jak se vznáší nad kroutícími se, krvelačnými tvory. Trhl sebou, zapotácel se a jeho ústa naplnilo hořké zděšení, až jsem se málem udusila. Couval, vrtěl hlavou a třásl se. Chystal se utéct...

Do kůže se mi zakously další zuby. Moje paže i tvář pohltila ohnivá bolest. Upadla jsem a snažila se je setřást. Do očí mi stékala krev. „Ne. Ne. Ne,“ křičela jsem a mlátila sebou. „Mami! Tati!“

Břicho mi zachvátil další oheň, který se šířil i do plic a celého těla.

Pak začaly příšery padat a já ztratila dech. Bolestí. Tíhou. Chtěla jsem maminku. Na víčka mi usedla nicota a já na chvíli ztratila vědomí.

Ucítila jsem dotek ruky na tváři a krku. Zamrkala jsem přes krev a slzy.

*Temný stál nade mnou, jeho tvář byla jen stínem pod pláštěm s kapucí.
Nedotýkal se mě rukou, ale čímsi chladným a ostrým.*

*Nepohnul se. Ta ruka se třásla. Třásl se a u toho cosi říkal, ale jeho slova
se mi postupně ztrácela.*

*Slyšela jsem mámu, jak říká podivně bublajícím hlasem: „Rozumíš, co
to znamená? Prosím. Musí...“*

*„Dobří bohové,“ zachraptěl muž a pak už jsem se jen vznášela a necha-
la se unášet, obklopená vůní květin, které královna ráda pěstovala ve svých
komnatách.*

Ty jsi ale krásná květinka.

Jaký krásný mák.

Utrhni ho a sleduj, jak krvácí.

Už není tak...

S trhnutím jsem se probudila a s očima dokořán jsem si prohlížela měsí-
cím osvětlenou komnatu. Nebyla jsem tam. Nebyla jsem v hostinci.
Byla jsem tady.

Tlukot srdce se pomalu zklidňoval. Podobnou noční můru jsem ne-
měla už několik nocí. Nacházely si mě jiné – do *jeho* kůže se v nich za-
rývaly špičaté nehty natřené barvou krve a ubližovaly *mu*.

Mému nejbližšímu příteli a milenci.

Mému manželovi a králi.

Mé spřízněné duši.

Tyto noční můry se přidávaly k těm starým a nacházely si mě, kdy-
koli se mi podařilo usnout na déle než pár hodin – což nebylo často.
V průměru jsem spala tak tři hodiny denně.

S vyschlým hrdlem jsem zírala do stropu a dávala si pozor, abych se
nijak nedotkla tlustých přikrývek navršených na široké posteli. Bylo
ticho.

Tyhle chvíle jsem nenáviděla.

To ticho.

Prázdnotu noci.

Čekání, během něhož mě nic nedokázalo zaměstnat natolik, abych přestala myslet na *jeho* jméno – natož na to, co by se *mu* mohlo dít. Abych *ho* neslyšela prosit a žadonit, nabízet jí cokoli, dokonce i své království.

Dvacet devět dní.

Zachvěla jsem se ve snaze zabránit přicházejícímu přílivu paniky a vzteku –

Z rychlého kolotoče myšlenek mě vytrhl pohyb po mém boku. Proti paprskům měsíčního světla se zvedla velká chlupatá hlava. Vlkodlak zívá a protáhl si dlouhé, silné přední tlapy.

Kieran měl ve zvyku spát ve své vlčí podobě poblíž mě, a i proto spal velmi málo. Už jsem mu nejménou říkala, že to není třeba, ale když jsem to řekla naposledy, odpověděl mi: „Už jsem se *rozhodl*, že tady být chci.“

A to... to mě málem rozplakalo. Rozhodl se spát v mojí blízkosti, protože byl mým přítelem. Nikoli z povinnosti. Stejnou chybu jako s Tawny, kdy jsem neustále pochybovala o opravdovosti našeho vztahu, protože jsme se seznámily tak, jak jsme se seznámily, jsem opakovat nechtěla.

Taky mě napadlo, že je to proto, aby nebyl se svým trápením sám. Kieran *ho* znal celý život. Jejich přátelství přesahovalo pouto, které je kdysi spojovalo. Měli se rádi. A přestože jsem si své schopnosti čistě emoce schovávala jen na nutné případy, Kieran občas sedával mlčky a jeho smutek z něj vyvěral a prolamoval hradby mých emocí.

Jeho smutek pramenil i z Lyřiny ztráty. I když spolu neměli vážný vztah, měl ji víc než jen rád. Záleželo mu na ní a teď byla pryč – stejně jako vlkodlačice Elashya, kterou miloval a ztratil kvůli vzácné nemoci.

Kieran ke mně otočil hlavu a zamrkal ospalýma očima v barvě zimní modře.

„Promiň,“ zašeptala jsem.

Ucítla jsem ve své mysli dotek, jako by se mi někdo lehce otřel o kůži. Jeho otisk mi připomínal cedr, byl sytý a dřevitý. *Měla bys spát*, řekl a jeho slova zaznívala mezi mými myšlenkami jako šepot.

„Já vím,“ odpověděla jsem a přetočila se na bok, abychom si viděli do tváře.

Sklonil ke mně hlavu. *Další noční můra?* Přikývla jsem.

Po chvíli mlčení řekl: *No, vím o jedněch bylinkách, po kterých si odpočineš. Usneš tak tvrdě, že tě noční můry nezastihnou.*

„Ne, díky.“ Nikdy se mi nezamlouvala představa užívání čehokoli, co by mě uspalo a eventuálně učinilo zranitelnou. Navíc už jsem brala bylinu jako antikoncepci. Napadlo mě, že by bylo moudré něco takového brát, když on nemůže. Vonetta našťestí přesně věděla, co potřebuji – bylinku podobnou té, kterou užíval Casteel, rozemletou na prach a rozpuštěnou v nápoji. Chutnalo to jako hlína, ale i tak to bylo mnohem lepší než potenciálně otěhotnět.

Nebyla na to vhodná doba.

I když představa, jak Kieran plete maličkaté svetříčky, mě rozesmála.

Na co myslíš? Jeho zvědavost byla svěží a chutnala po citronu.

Ani nápad, že bych se mu přiznala. „Na nic.“

Zadíval se na mě, jako by mi nevěřil. *Musíš si odpočinout, Poppy. Bohyně nebohyně, vyčerpáš se.*

Přitáhla jsem si měkkou deku k bradě a povzddechla si. „Myslíš, že je ta deka z vlkodlačí kožešiny?“

Kieran sklopil uši. *To byl dost chabý pokus o změnu tématu.*

„Podle mě je to zcela legitimní dotaz,“ papouškovala jsem jeho předchozí slova.

Ty máš každou svoji otázku za legitimní. Zafuněl jako člověk.

„A ne snad?“ Přetočila jsem se na záda, přestala si třit bradu a pustila deku.

Kieran mě štouchl do ruky. Dával mi tak najevo, že je v pořádku se ho v této podobě dotýkat – vlkodlaci tak tiše sdělovali potřebu náklonnosti. Sáhla jsem dolů a jako vždy mě udivilo, jak hebkou má srst. Hladila jsem ho mezi ušima a přitom mě napadlo, že si Kieran nejspíš myslí, že si ten dotek užívá víc než já. Jenže dotek... dotek byl takový dar. Tak často přehlížený a nedoceněný.

Uplynulo několik dlouhých chvil ticha. „Zdá... zdá se ti o něm někdy?“

Ne. Kieran sklonil hlavu k mému boku. Oči měl zavřený. *Těžko říct, jestli je to požehnutí, nebo ne.*

Nebyla jsem schopná znovu usnout jako Kieran. Počkala jsem, až se oknem a stropem proplíží slabé paprsky světla, a vylezla jsem z postele. Za východu slunce měl Kieran vždycky nejtvrďší spánek. Nevěděla jsem přesně proč, zato mi bylo jasné, že si mojí nepřítomnosti minimálně hodinu nebo dvě nevšimne.

Tiše jsem přeběhla po kamenné podlaze, připevnila si ke stehnu vlkodlačí dýku a pak jsem zvedla modrý župan, který Kieran našel v jedné ze zdejších komnat. Navlékla jsem si ho přes košilku a punčochy, ve kterých jsem spala. Byl cítit naftalínem, ale byl čistý a krásně měkoučký, vyrobený z kašmíru. Uvázala jsem si ho v pase a vyšla z komnaty, aniž bych se obtěžovala s botami. Protože jsem neměla v plánu opustit panství *tak* brzy ráno, silné punčochy mi bohatě stačily.

Obyvatelé městečka Massene už byli tou dobou venku, scházeli se v jednom ze dvou krámků, které se nacházely hned za vnitřní hradbou panství, a před pracemi na polích si tu kupovali čerstvé pečivo a praženou kávu. Nechtěla jsem jim brát tu trošku času, kterou si dopřáli, aby si popovídali a napravili rozbité společenství. Zdejší si teprve pomalu zvykali na naši přítomnost i na atlantské erby na praporecích, které visely na chodbách, jimiž jsem teď procházela, a na Výšině. V blízkosti atlantských vojáků byli stále nervózní a na vlkodlaky často zírali, zmítání hrůzou i zvědavostí. A kdykoli vzlétl Reaver...

Nastal chaos.

Výkřiků a zběsilých úprků nicméně postupně ubývalo. Kdykoli spatřili mě, nejprve ztuhli a pak se spěšně klonili nebo klesali na kolena,

s očima dokořán a plni stejně rozporuplných emocí, jako když se k nim přiblížil některý z vlkodlaků.

Tušila jsem, že místní věděli o celé té věci s mým božstvím od Wrena, protože od nikoho z Oak Ambleru to vědět nemohli. I když jsem se na něj za to nezlobila, tak trochu jsem si přála, aby mlčel.

Z jejich pohledů mi bylo trapně.

Bylo mi smutno z toho, jak spěšně se klaněli, jako by čekali, že pokud zapomenou, stihne je těžký trest.

Šla jsem prázdnými, klikatými chodbami hlavního patra a obešla hodovní síň, odkud se nesl šramot vojáků anebo vlkodlaků. Pokračovala jsem dál, minula osamělý přijímací salónek a přesunula se k zavřeným dveřím na východní straně panství – podle všeho se jednalo o jeho nejstarší část.

Otevřela jsem dveře a vstoupila do chladné místnosti, která připomínala jeskyni. Přivítala mě zatuchlá vůně starých knih a prachu. Toho tu bylo tolik, že se Kieran i Vonetta po krátké době vždy rozkýchali. Zastavila jsem se, abych rozsvítila plynovou lampu, položenou na čajovém stolku vedle opotřebované sedací soupravy v odstínu čokolády.

Panství Cauldra bylo stejně staré jako Massene, které pravděpodobně postavili v době, kdy bylo město jen jednou z čtvrtí Pompay – podobně jako dosud existující čtvrti v Carsodonii. Mnohé z knih, které tu ležely v policích, byly zřejmě stejně staré.

A to hlavně proto, že se tři nebo čtyři hned po otevření v podstatě rozpadly.

Byla to, pravda, strašidelná místnost s těžkými gobelíny, které blokovaly všechny přirozené zdroje světla, s vybledlými portréty lidí, buď Povznesených, kteří tu kdysi žili, nebo snad smrtelníků, kteří tu v minulosti bydleli, a s řadou napůl rozteklých svíců různých tvarů a barev.

Tušila jsem ale, že to, co vlkodlaky a Atlanťany skutečně odrazuje, je zdejší *atmosféra*. Ten intenzivní pocit, že tu nejste sami.

Cítila jsem ho i teď – to sevření neviditelných prstů na zátylku –, zatímco jsem proplouvala mezi řadami svazků a jejich zaprášenými

hřbety. Potlačila jsem zachvění, vytáhla z police další knihu a rychle se rozhlédla po prázdné místnosti. Pocit přetrvával, ale ignorovala jsem ho a odnesla si knihu na pohovku, na kterou jsem se posadila.

Upřímně, raději být pronásledovaná duchy než ležet v posteli a myslet jen na *nej* a na Tawny, na to, jestli budu potřebovat nakrmit a jestli tuhle válku opravdu vyhraje a nezanecháme říši v ještě horším stavu, než už byla.

Opatrně jsem svazek otevřela. I když už inkoust notně vybledl, zdálo se mi, že kniha neobsahuje žádná atlantská jména. I přesto byly údaje těch, kteří tu žili před dlouhou dobou, fascinující. Data narození a úmrtí byla zaznamenána ve dvou sloupcích, seskupených podle příjmení. Mezi oznámeními o sňatcích se objevovaly bezvýznamné spory o hranice pozemků, obvinění z krádeží dobytka i mnohem hrůznější zločiny, jako přepadení nebo vraždy. Zaznamenány byly i popravy. Způsob ukončení života byl téměř vždy brutální a popravy se konaly veřejně v místě, které kdysi bývalo náměstím.

Prohlížení těch záznamů, dávno zapomenutých ve spodních políčkách knihovny, mi připomínalo pobyt v New Havenu. Tehdy mi všechno, co jsem se dozvíдалa, připadalo tak strašně zmatené. Jenomže... při objevování různých atlantských linií tam byl se mnou *on*, živý a svůdný.

S úzkostí jsem listovala ztuhlými, zažloutlými stránkami kroniky říše, která existovala dávno před Povznesenými. Dlouho předtím, než...

Zamžourala jsem na slova přede mnou. Co to...? Zvedla jsem knihu z klína, četla si úryvek znovu a znovu a u toho vdechovala prach.

PRINCEZNA KAYLEIGH, PRVNÍ DCERA KRÁLE SAEGARA A KRÁLOVNY GENEVY IRELONSKÉ, SE PŘIPOJILA KE KRÁLOVNĚ EZMERII LASANSKÉ A JEJÍ CHOTI MARISOL, ABY SPOLEČNĚ OSLAVILY RITUÁL A POVZNESENÍ VYVOLENÉ, TEDY...

Zbytek inkoustu byl příliš vybledlý, než abych ho přečetla, ale ta tři slova z opotřebované stránky prakticky vyskakovala.

Rituál. Povznesení. Vyvolená.

Tři věci, které neexistovaly, dokud se Solis nezmocnili Povznesení.

Musela to být lež. Podle *něj* Povznesení vymysleli rituál proto, aby navyšovali své počty a činili ze smrtelníků dobytek. Až na to, že se nekrmili ze všech třetích synů a dcer. Někteří byli totiž vybaveni neznámou vlastností, která jim, jak Isbeth zjistila, umožňovala stát se revenanty. I přesto nedávalo smysl, že se rituály konaly v tak vzdálené minulosti, kdy byla jména království téměř zapomenuta. V době, kdy neexistovali Povznesení.

Zvedla jsem pohled k jednomu z vybledlých portrétů. V době před tím, než vznikl v rámci zkoušky spřízněných duší první Atlantán. Odložila jsem knihu stranou a za šustění županu po podlaze jsem spěchala zpátky k policím, abych našla nějaké starší záznamy – svazky, které se mohly každou chvílí rozpadnout. Vzala jsem jeden z nich do rukou a s nejvyšší opatrností ho otevřela a hledala na stránkách jakoukoli zmínku o rituálech – včetně data.

A jednu jsem našla – pasáž s inkoustem tak vybledlým, že se dala vyčíst jen zmínka o Vyvolené. Byla jsem čím dál zmatenější. Když jsem totiž překontrolovala data narození v jiném svazku, data úmrtí nebyla zaznamenána pouze u třetích synů a dcer z téže rodiny. Odhadovala jsem, že to nebylo vinou vybledlého inkoustu.

„Jak tedy mohly probíhat?“ zeptala jsem se prázdné komnaty.

Jedinou odpovědí bylo, že rituály probíhaly a pak se zrušily a nějak se na ně v době, kdy se narodil první Atlantán, zapomnělo. Bylo to jediné možné vysvětlení, věděla jsem totiž, že mi v tom nelhal. Všichni Atlantáné a vlkodlaci, které jsem kdy potkala, měli za to, že rituály byly výmyslem Povznesených.

Jak jsem tak zírala na knihu, napadlo mě, že by záznamy mohly být mnohem, mnohem starší, než jsem se původně domnívala. Možná byly sepsány v době, kdy byli bohové ještě vzhůru.

Roztáhla jsem rty. „Ty knihy musejí být...“

„Starší než hřích a většina linií.“

Při zvuku toho skřehotavého hlasu jsem trhla hlavou k pootevřeným dveřím. Při pohledu na shrbenou postavu zahalenou v černém mi přeběhl mráz po zádech.

Byla to ona. Ta stará žena. Vdova... která možná ani vdovou nebyla.

„Ne však tak staré jako první smrtelník, zrozený z těla prvotního boha a ohně drakena.“

Znovu jsem sebou trhla. Copak takhle vznikl první smrtelník?

Zahalená hlava se naklonila na stranu. „Vidím, že jsem tě polekala.“

Polkla jsem. „Trošku. Neslyšela jsem vás vstoupit.“

„Jsem tichá jako bleška, takže mě většina neslyší,“ řekla a šourala se dopředu. Napjala jsem se. Dlouhé rukávy roucha jí zakrývaly ruce, a když se přiblížila, rozeznala jsem pod krajkovým závojem sotva znatelný náznak bledé, pomačkané kůže. „Zvláštní, že si čteš zrovna v době, kdy většina lidí spí.“

Zamrkala jsem a podívala se do knihy. „Asi ano.“ Ohlédla jsem se na ni a překvapilo mě, že se přiblížila tak rychle. „Víte, jak přesně jsou ty knihy staré?“

„Starší než království a většina moudrosti,“ odpověděla tím křehkým hlasem, který mi připomínal suché větve.

Stařena se mírně zapotácela a já si vzpomněla na své vychování. Většina by si před královnou nesedla, pokud by nedostala svolení. Odhadovala jsem, že smrtelníci se v přítomnosti bohyně budou chovat stejně. „Chcete se posadit?“ zeptala jsem se.

„Obávám se, že pokud se posadím, nejspíš už nikdy nevstanu.“

Soudě podle toho, jak se roucho sotva hýbalo a že nebylo vidět, zda vůbec dýchá, měla nejspíš pravdu. „Ani nevím, jak se jmenujete.“

„Podle záře, která ti svítí v očích jako hvězdy, vím, kdo jsi ty,“ odpověděla a já se snažila ze všech sil zachovat neutrální výraz. „Vessa, tak jsem se kdysi jmenovala.“

Kdysi? Odolala jsem nutkání natáhnout k ní ruku a dotknout se jí, abych zjistila, jestli je opravdu člověk z masa a kostí. Místo toho